

หนี่ง

ผู้ช่วยให้รอด

เมื่อสอบผ่านในระดับภูมิภาคมาแล้ว บัณฑิตทั้งหลายที่ผ่านเข้ารอบ และมีรายชื่อในการเข้าสอบใหญ่ในเมืองหลวง ซึ่งจัดขึ้นทุกสามปีก็จะเดินทางมายังเมืองหลวง ในช่วงเวลาเช่นนี้ทั้งบ้านเช่าหรือโรงเตี๊ยมทุกแห่งในเมืองหลวงจะเนืองแน่นไปด้วยผู้คนจำนวนมาก ทั้งผู้เข้าสอบและผู้ที่ติดตามผู้เข้าสอบมากก็ตาม บรรยากาศภายในเมืองหลวงจึงคึกคักอย่างยิ่ง โดยเฉพาะปีนี้ก็เป็นปีแรกของการสอบหลังจากที่มีการปราบปรามขุนนางครั้งใหญ่ในยุคของฮู่เหวินฮงเต๋หรือส่ววิหยางซุน

การปราบปรามครั้งนั้นกวาดล้างขุนนางไปครึ่งราชสำนัก ยามนี้ขุนนางระดับสูงมีมาก แต่ขุนนางระดับกลางและล่างยังว่างหลายตำแหน่ง นั่นหมายความว่ายังมีบัณฑิตจึ้นชื่อหลายคนที่ได้เข้ามาทำงานในราชสำนัก ความหวังของคนเหล่านี้ยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวี แม้ไม่อาจเป็นผู้โดดเด่นในสามอันดับแรกได้ แต่ก็ยังมีโอกาสที่จะได้เข้ารับราชการในระดับที่ไม่ต่ำนัก เรียกได้ว่าเป็นการสอบเพื่อล้างกระดานอำนาจขุนนางเก่าไปด้วย

ในช่วงเวลานี้บ้านเมืองสงบสุข ฮงเต๋ทรงมีรัชทายาทแล้วหลังจาก

ที่รอคอยมานานหลายปี ไม่มีองค์ชายหรือท่านอ๋องใดเหลืออยู่ในเมืองหลวง กลุ่มอำนาจเดิมอย่างสกุลลู่อู๋และสกุลฉูถูกกวาดล้างจนหมดสิ้น อำนาจในมือของฮ่องเต้มั่นคง ขุนนางทั้งหลายยังเกรงในพระราชอำนาจมากล้น จนไม่กล้าคิดจะยื่นมือเข้ามายุ่งกับการสอบครั้งสำคัญนี้ แน่หนอนว่าแม้จะมีบุตรหลานขุนนางมากมายเข้าร่วมการสอบ แต่พวกเขาก็จะไม่ได้รับสิทธิพิเศษใดๆ เป็นการเปิดโอกาสให้คนทุกชนชั้นได้กลายเป็นขุนนางใหม่ในห้องพระโรง

การสอบกำลังจะเริ่มขึ้น ซึ่งการสอบครั้งนี้มีทั้งหมดสามวัน ผู้เข้าสอบ ทุกคนต้องเตรียมตัวมาให้ดีที่สุดสำหรับการกินอยู่ภายในสนามสอบ พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปด้านนอก แม้แต่การไปเข้าห้องน้ำก็ต้องมีทหารติดตามไปนายหนึ่งเสมอ เช่นนี้ก็เพื่อให้การสอบนั้นเป็นไปอย่างยุติธรรมมากที่สุด

ในช่วงเวลานี้จะเห็นความแตกต่างระหว่างชนชั้นได้อย่างชัดเจน แม้ว่าอาหารและที่หลับนอนจะมีการจัดเตรียมเอาไว้ให้แล้ว ทว่าก็มีหลายอย่างที่นำติดตัวเข้ามาได้ อย่างเสื้อผ้า ยา และอาหารพิเศษบางอย่าง ซึ่งจะได้รับ การตรวจสอบอย่างเข้มงวดเพื่อไม่ให้เกิดการซุกซ่อนสิ่งผิดปกติเข้ามาภายในสนามสอบ แต่หลังจากนั้นแล้วคนที่ร่ำรวยก็จะเริ่มเฟลิดเฟลิดกับเสื้อผ้า หนานอันที่ปกป้องพวกเขาจากความเย็นในฤดูใบไม้ผลิ ขณะที่บัณฑิตยากจนหลายคนทำได้เพียงสวมเสื้อผ้าบางๆ ทับกันสองชั้นเท่านั้น

ในบรรดาผู้เข้าสอบเหล่านั้นเห็นจะมีคนหนึ่งทีกลืนหายไปกับฝูงชน เขาเป็นบัณฑิตตัวเล็กแบบบาง ท่าทางเป็นคุณชายเจ้าสำอาง ทว่าดูจากเสื้อผ้าแล้วก็ไม่อาจกล่าวว่ามีฐานะได้ เสื้อผ้าเหล่านั้นไม่ใช่ของใหม่ ถึงจะค่อนข้างดีแต่ก็เป็นของที่เข้ามาหลายปีแล้ว ข้าวของข้างกายมีเพียงเสื้อผ้าและเนื้อแห้งที่แข็งและเย็นชืด ชายคนนั้นยังก้มหน้าลงตลอดเวลาคล้ายไม่ต้องการสนทนากับใคร

ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่มีใครบางคนสังเกตเห็นเขาอยู่ดี ฝ่ายนั้นเป็นคุณชาย ทำทางรำรวยที่ดูเหมือนอายุจะไม่ได้แตกต่างกันนัก ด้านหลังของเขายังมี ผู้เข้าสอบอีกสองสามคนที่ติดตามมาด้วย

“ร้าวเหยียน ดูเหมือนว่าเจ้าจะเป็นคนที่ดวงแข็งมากคนหนึ่งสินะ” คำกล่าวนั้นแสดงความแปลกใจอยู่ไม่น้อย ทว่าขณะที่กำลังเอื้อมมือเข้าไปใกล้ ฝ่ายนั้นกลับถอยร่นไปเสียก่อน มือนั้นจึงชะงักในฉับพลัน “อะไรกัน เมื่อวันก่อนเจ้ายังทำตัวเป็นหนูไม่กล้าราชสีห์อยู่เลยมิใช่หรือ วันนี้เพิ่งรู้ว่าที่แท้แล้วตนเป็นแค่หนูหรืออย่างไร”

เพียงเท่านั้นคนที่อยู่ด้านหลังก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี ทว่าชายที่ถูกกล่าวถึงไม่ได้พูดอะไรนอกจากกำมือของตนไว้แน่น ตลอดเวลานั้นเขายังเอาแต่ก้มหน้าโดยไม่ตอบโต้อะไร เขารู้ดีว่าแม้อีกฝ่ายจะกล่าวอย่างไร ก็ไม่กล้าลงมือต่อหน้าคนจำนวนมากในสนามสอบแน่นอน

ตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงผู้ควบคุมสนามสอบตะโกนขึ้น “เข้าแถวจัดระเบียบ!”

“ฮึ แล้วข้าจะรอดดูว่าน้ำหนักอย่างเจ้าจะไปได้สักแค่ไหน”

ชายคนนั้นทิ้งไว้เพียงกลิ่นสาบของความชั่วร้ายที่ไม่อาจลบออกได้ ฉับพลันนั้นคนที่ก้มหน้ามาตลอดก็เงยหน้ามองดูแผ่นหลังที่น่ารังเกียจ ดวงตาเรียวยาวหวาแฝงด้วยความดี้อริ้นเข้มแข็งนั้นมีทั้งความโกรธและความเกลียดชังที่ไม่อาจปิดบังเอาไว้ได้

แต่สุดท้ายเขาก็ซ่อนมันเอาไว้จนมิดชิดแล้วเดินเข้าแถวตามรายชื่อที่ถูกขานเรียก ผู้คุมสอบอยู่เบื้องหน้าอธิบายกฎระเบียบในสนามสอบทั้งหมดให้พวกเขาฟัง การสอบถูกจัดขึ้นภายในห้องโถงขนาดใหญ่ ทหารและผู้ควบคุมการสอบคอยดูแลตลอดเวลา ทุกคนจะมีโต๊ะประจำตัว การกิน การดื่ม หรือการทำข้อสอบ แม้กระทั่งการนอนหลับก็ต้องอยู่ที่โต๊ะตัวนั้น ห้ามลุกไปไหน นอกจากนี้ยังห้ามผู้เข้าสอบพูดคุยกันเป็นการส่วนตัว นั้นหมายความว่านอกจากกินนอนและทำข้อสอบแล้ว พวกเขาไม่อาจทำสิ่งอื่น

ได้ตามที่ต้องการ ความทรمانนี้จะดำเนินต่อเนื่องสามวันสามคืน นับจากคืนนี้เป็นวันแรกและการสอบจะเริ่มขึ้นในวันพรุ่งนี้

ทว่าข้อห้ามเหล่านี้ก็กลับดูเหมือนว่าจะดีต่อชายหนุ่มร่างแบบบางผู้นั้นเป็นอย่างมาก เขาถึงได้แสดงความพึงพอใจออกมาเมื่อได้ยินกฎทั้งหมด

ขุนร้วเหยียนเป็นบัณฑิตจากมณฑลทางเหนือของเมืองหลวง แม้ว่า รูปลักษณะจะแบบบางเช่นนั้น แต่ก็นับว่าเป็นคนที่เก่งกาจมากผู้หนึ่ง อาศัยเพียงการเรียนจากสำนักศึกษาระดับต่ำ และได้คำชี้แนะจากชีวิตที่เคยมีความสัมพันธ์อันดีกับบิดาที่จากไปแล้ว ตอนทีสอบระดับภูมิภาคนั้นก็ทำคะแนนได้เป็นที่หนึ่ง อาจเป็นเพราะเช่นนี้กระมังเขาจึงทำให้ลูกพี่ลูกน้องอย่างขุนฟูเจิงคนเมื่อครู่ไม่ค่อยพอใจนัก

ใครใช้ให้ขุนฟูเจิงมีบิดาเป็นนายอำเภอ ทั้งยังเชิญอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถมาช่วยสอนได้อีกเล่า อาจารย์ที่มาจากเมืองหลวงสั่งสอนเขาก่อนการสอบอยู่ถึงสองปีเต็ม แต่สุดท้ายบุตรชายคนเล็กของสกุลขุนสายรองผู้นั้นกลับไม่ติดแม้แต่หนึ่งในสามอันดับ เพียงแต่ยังผ่านเข้ามาจนถึงรอบการสอบในเมืองหลวงได้เท่านั้น ในใจคงริษยาและเกลียดชังลูกพี่ลูกน้องที่ไม่มีทั้งบิดามารดาอย่างขุนร้วเหยียนจนแทบขาดใจ

ริษยาจนกระทั่ง... ก่อเรื่องใหญ่ แต่อาศัยพี่ชายของเขาสอบขุนนางได้เมื่อหลายปีก่อน บัดนี้ได้รับเนื้อหล่นจากสวรรค์เพราะการปราบปรามกบฏของฮ่องเต้ ช่วยให้เขาก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว บัดนี้ก็กลายเป็นชายของบ้านขุนนางใหญ่ผู้หนึ่ง

ขุนร้วเหยียนใช้เงินทั้งหมดที่เขาและพี่สาวหามาได้เพื่อการสอบขุนนางครั้งนี้ หวังว่ามันจะเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ยากลำบากได้ ดังนั้นจะเป็นตายอย่างไรเขาก็ต้องมาสอบให้ได้ และต้องสอบผ่านจนเข้ารับการสอบต่อหน้าพระที่นั่งให้ได้ด้วย เมื่อคิดดังนั้นแล้วเขาก็วางความกังวลทั้งหมดลงแล้วเริ่มต้นจัดเตรียมข้าวของเอาไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสม

“ครั้งนี้คงปล่อยให้เจ้าชนะไม่ได้แล้ว”

เสียงนั้นแว่วมาจากด้านหลัง เมื่อหันกลับไปถึงได้เห็นวาโตะที่อยู่ไม่ห่างกันนักมีชายหนุ่มคุ่นหน้านั่งอยู่ เขาอายุมากกว่าซุนร่วเหียนสามปี มีชื่อว่าจูเค่อห่าน บิดาเป็นผู้ว่าการมณฑลที่พวกเขาจากมา ฐานะสูงส่งกว่าซุนฟูเฉิงนัก อีกฝ่ายจึงไม่กล้ามีปัญหาด้วย จูเค่อห่านผู้นี้ยังเป็นผู้ที่ได้อันดับสองในการสอบระดับมณฑลในรอบที่ผ่านมา นั่นเป็นเรื่องเหนือความคาดหมายของผู้อื่น ไม่มีใครคิดว่าคุณชายจูที่เก่งกาจในสำนักศึกษาระดับสูงจะพ่ายแพ้ให้แก่ชายหนุ่มยากจนคนหนึ่ง

แม้ไม่อาจจะกล่าวได้ว่าอีกฝ่ายเป็นสหาย แต่ก็ยังเป็นชายหนุ่มที่สุภาพสมกับที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดี จูเค่อห่านเป็นคุณชายรูปงาม เขาเคยถูกล้อเลียนว่าอ่อนหวานราวกับสตรี ดังนั้นในเวลาว่างจึงเรียนรู้วิชาหมัดมวย ทำให้ร่างกายเติบโตตามวัย สุดท้ายก็กลายเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างสมส่วน ใบหน้าหนุ่มนวลชวนให้หญิงสาวหลายคนใฝ่ฝันถึง

ซุนร่วเหียนไม่ได้ตอบอะไรเพียงแต่พยักหน้ารับถ้อยคำนั้นของเขาอย่างสุภาพ แล้วกลับมาสนใจข่าวของตนต่อเท่านั้น ฝ่ายนั้นก็ดูเหมือนจะไม่ได้สนใจอะไร ก็มหันางจัดข่าวของของตนเช่นเดียวกัน เมื่อการสอบจวนจะเริ่มต้นขึ้นก็ไม่มีใครสนใจใครอีก

ในบรรดาผู้เข้าสอบมีทั้งที่เป็นเพียงชายหนุ่มวัยสิบเจ็ดอย่างซุนร่วเหียน ชายหนุ่มวัยยี่สิบอย่างจูเค่อห่าน ชายวัยสามสิบที่นั่งถัดออกไปไม่ไกล หรือกระทั่งชายที่มีเส้นผมขาวโพลนวัยห้าสิบหรือหกสิบปีที่นั่งถัดไปทางด้านซ้าย แต่ละคนล้วนมีเป้าหมายเดียวกัน

คำคืนก่อนที่การสอบจะมาเยือน ทุกคนนอนเบียดกันอยู่ในห้องโถงที่จัดสอบ หลายคนท่องจำตำราจนกระทั่งถึงเวลาดับไฟ หลายคนมุ่งมั่นกับการลืมหูลืมตาองดูความว่างเปล่าและทำให้สมองปลอดโปร่งมากที่สุด ในมุมหนึ่งของสนามสอบแห่งนั้นซุนร่วเหียนกำลังมองขึ้นไปยังความมืดที่ว่างเปล่า หากถามว่ามีความมั่นใจหรือไม่ ก็คงบอกได้เพียงเจ็ดในสิบส่วน

เท่านั้น เพียงแต่ไม่มีอะไรที่พวกเขาทำได้อีกแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรการสอบ
พรุ่งนี้ก็ต้องเกิดขึ้น

รุ่งเช้าทุกคนตื่นนอน พวกเขาต้องแบ่งกันเข้าห้องน้ำทำธุระส่วนตัวก่อน
ที่การสอบรอบแรกจะเริ่มต้นขึ้น ไม่มีช่วงเวลาพูดคุยกันอีกต่อไป ผู้เข้าสอบ
แต่ละคนจะเดินออกไปต้องมีผู้ควบคุมสนามสอบซึ่งเป็นกลุ่มทหารใน
เครื่องแบบสีดำคอยติดตาม มีใช้เพียงเพื่อควบคุมแต่ยังไม่คุ้มครองพวกเขา
อีกด้วย ดังนั้นท่ามกลางคนจำนวนมากจึงแบ่งการเข้าห้องน้ำเป็นรอบ

เมื่อถึงคราวของซุนร่วเหยียน ชายหนุ่มไม่ได้เงยหน้ามองว่าคนที่
เดินอยู่ข้างกายเขาเป็นใคร จนกระทั่งอีกฝ่ายเอ่ยปากพูดขึ้นมา

“ดูเหมือนว่าอาการของเจ้าจะดีขึ้นมากแล้ว”

เสียงของอีกฝ่ายไม่ดังนัก ทั้งยังเป็นเสียงที่ค่อนข้างต่ำมากจนกระทั่ง
คาดเดาอารมณ์ไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นซุนร่วเหยียนก็คุ้นเคยราวกับว่ามัน
ฝังแน่นอยู่ในใจของเขา ชายหนุ่มจึงเงยหน้าขึ้นมองเงาร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่
ด้านข้าง แม้ว่าผิวจะคล้ำเล็กน้อย แต่พวกทหารก็มักจะเป็นเช่นนี้ไม่ใช่
หรือ ทั้งรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลาที่ดูเหมือนจะไร้อารมณ์ ที่จริงแล้ว
ค่อนข้างใส่ใจคนอื่น ชายหนุ่มตรงหน้าเหมือนจะดูดีกว่าทหารเกราะดำ
ทุกนายที่เคยเห็นมา และเพราะไม่คิดว่าจะได้พบกันในวันนี้ ก็เลยทำให้
ดวงตาคู่ นั้นเป็นประกาย

ทว่าก่อนที่จะตอบไปเขากลับชะงักเล็กน้อย โอสองสามครั้งแล้วก็
ตอบด้วยเสียงที่ค่อนข้างแหบต่ำแปลกประหลาด

“ดีขึ้นแล้วขอรับ” ความจริงมีเรื่องมากมายที่เขาอยากจะถาม ทว่า
ด้วยเสียงเช่นนี้กลับดูเหมือนไม่เหมาะสมที่จะกล่าวออกไป ทางนั้นเอง
ก็คล้ายว่าจะเข้าใจข้อจำกัดที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกัน แต่ถึงอย่างนั้นบางเรื่อง
ก็ยังจำเป็นที่จะต้องกล่าวออกไป “ขอบคุณท่านอีกครั้งขอรับ”

ชายหนุ่มร่างกายสูงใหญ่คนนั้นโบกมือไปมาในอากาศ “ดูแลตัวเอง

ให้ตี ถ้าไม่ไหวก็แจ้งข่าว การสอบสำคัญ แต่ชีวิตก็สำคัญเช่นกัน”

ซุนร่วเหียนพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม สุดท้ายพวกเขาก็เดินมาจนถึงบริเวณที่จัดเตรียมเอาไว้ให้สำหรับปลดทุกข์ ภายในเป็นห้องที่มีแผ่นไม้กั้นอย่างดี นอกจากเพื่อความเป็นส่วนตัวแล้ว ยังเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการแลกเปลี่ยนหรือส่งสิ่งของบางอย่างแก่กันอีกด้วย

ชายหนุ่มตัวบางคนนั้นเดินเข้าไปด้านใน ทันทีที่เขาปลดกางเกงตัวนอกออก หากมีใครอยู่ตรงนี้ก็คงจะเห็นความเปลี่ยนแปลงได้อย่างชัดเจน ซุนร่วเหียนไม่มีสิ่งที่บุรุษพึงมี ทว่ากลับเป็นสิ่งที่สตรีมีต่างหาก ดูเหมือนว่าผู้เข้าสอบที่มีนามว่าซุนร่วเหียนคนนี้จะเป็สตรี!

คนอื่นอาจไม่ทราบ ทว่าชาวบ้านในอำเภอเป่ย์ต่างก็รู้ดีว่า อดีตนาย

อำเภอแซ่ซุนที่เสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อนนั้นมีบุตรชายหญิงเป็นหงส์มังกรคู่หนึ่ง ทารกสองคนเกิดมาเหมือนกันทุกประการ ทั้งที่ปกติหากเป็นแฝดชายหญิงมักจะไม่ได้คล้ายคลึงกันนัก ทว่าซุนร่วเหียนและซุนร่วหฺรู่้นเหมือนราวกับถอดออกมาจากพิมพ์เดียวกัน แม้จะแตกต่างกันไปบ้าง แต่พวกเขาก็เหมือนเป็นอีกคนในเพศที่ต่างออกไป

หลังจากที่บิดามารดาเสียชีวิตอย่างกะทันหัน ชีวิตของฝาแฝดสกุลซุนก็พลิกไปอีกด้านทันที ทรัพย์สินมากมายที่บิดามารดาทิ้งเอาไว้ให้ถูกญาติพี่น้องแย่งชิงเอาไปจนหมดเพราะว่าพวกเขาเด็กเกินไป ตัวการหลักเห็นจะเป็นนายอำเภอแซ่ซุนคนปัจจุบันที่ก้าวข้ามศพของพี่ชายขึ้นมารับหน้าที่แทนชาวบ้านอำเภอเป่ย์รู้ดีแต่กลับไม่กล้าพูดอะไร

ชีวิตของฝาแฝดต้องอยู่ภายใต้ความดูแลของครอบครัวเดิมของมารดาที่ไม่ได้มีฐานะนัก ในที่สุดพวกเขาก็ต้องออกมาใช้ชีวิตเผชิญความยากลำบากด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นอย่างใ้สว่าฝาแฝดก็หวังจะให้น้องชายได้เรียนหนังสือและสอบขุนนางตามความตั้งใจเดิมของบิดามารดา

นางทำงานทุกอย่างโดยไม่เกียจงอน พี่น้องรักใคร่และมักแบ่งปันกัน
ทุกเรื่องเสมอ เมื่อน้องชายเรียนอะไรแล้วก็จะกลับมาทบทวนด้วยการอ่าน
หนังสือให้พี่สาวฟัง ทำราวกับว่าเขาเป็นอาจารย์ตัวน้อยที่เก่งกาจ ดังนั้น
เรื่องอะไรที่ซุนร่วเหียนรู้ ซุนร่วหฺรูกก็ได้เรียนรู้ด้วย อะไรที่น้องชายได้อ่าน
นางก็ได้อ่านเช่นกัน ดังนั้นเรื่องอะไรที่น้องชายรู้ นางก็รู้

สองพี่น้องแบ่งปันความรู้ซึ่งกันและกัน โดยไม่รู้ว่าเรื่องที่ทำขึ้นอย่าง
ไม่ตั้งใจนี้กลับกลายเป็นตัวช่วยสำคัญของพวกเขาในกาลข้างหน้าเช่นนี้

การสอบครั้งนี้เป็นการชี้ชะตาของพี่น้องสกุลซุน พวกเขาไม่มีบ้าน
ให้กลับไปอีกแล้ว ฐานะบ้านเดิมของมารดาไม่ร่ำรวย แม้แต่การเรียนของ
น้องชายก็เป็นท่านยายช่วยเสียดเงินมาช่วยเหลือ ที่บ้านนั้นยังมีท่านลุง
ท่านป้า ยังมีลูกพี่ลูกน้องอีกหลายคน ซุนร่วหฺรูกจึงต้องทำงานเพื่อส่งให้
น้องชายได้เรียนหนังสือ แม้จะเป็นสำนักศึกษาที่ไม่ได้ดีนักก็ตาม โชคดี
ที่ซุนร่วเหียนหัวไว ทั้งยังได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์สูงวัยคนหนึ่ง
ที่เอ็นดูให้เขาช่วยคัดหนังสือเพื่อลดค่าเล่าเรียน

หลังจากที่ท่านยายจากไป ก็ไม่อาจอาศัยอยู่ในบ้านเดิมของมารดา
ได้อีก คนเหล่านั้นสับสนเล็ดสับสนเนื้อของพวกเขาพี่น้องจนอึดหน้า จากนั้น
ก็ค่อยขยับไล่ออกมาด้วยข้ออ้างเรื่องความยากจน แท้จริงแล้วเป็นเพราะความ
ยากจนหรือว่าหวาดกลัวอำนาจสกุลซุน พวกเขาที่ไม่เข้าใจเช่นเดียวกัน

เพียงแต่ว่าเวลานี้หากสอบขุนนางไม่ได้ เกรงว่าพวกเขากลับไปก็มีแต่
หนทางที่ยากลำบากแล้ว ต่อให้ใช้ฐานะบัณฑิตที่สอบผ่านระดับมณฑล
กลับไปเป็นอาจารย์หรือข้าราชการระดับต่ำที่สุด พวกเขาก็ต้องถูกสกุล
ซุนสายรอรังแกจนตาย แต่ถ้าน้องชายได้รับตำแหน่งขุนนางตามที่ตั้งใจ
เอาไว้ ไม่เพียงทำให้รอดชีวิตได้ บางที...บางทีพวกเขาอาจหวังสิ่งที่ดีกว่า
เป็นของตนกลับมาได้ หรือรื้อฟื้นคดีเก่าของบิดามารดาได้อีกครั้ง!

ดังนั้นต่อให้เวลานี้ต้องเสี่ยงตายเพียงใด ซุนร่วหฺรูกียินดีที่จะลองดู
อีกครั้ง

เกาหยุนหยวนมองบันทึกที่เขาเดินไปส่งกลับเข้าที่นั่งก่อนเริ่มการสอบอีกครั้ง นึกไม่ถึงเช่นกันว่าจะได้พบอีกฝ่ายในสนามสอบวันนี้ เพราะเวลานั้นท่านหมอกล่าวว่าอย่างไรอาการของบัณฑิตชุนผู้นั้นก็หนักหนาไม่น้อย เขาอาจจะต้องพักอยู่บนเตียงเป็นเวลาครึ่งเดือน ก่อนจะกลับมาใช้ชีวิตได้ตามปกติ แต่เวลานี้ผ่านไปเพียงไม่กี่วันก็กลับมาเข้าสอบได้แล้ว บางทีอาจจะเป็นแรงฮึดของช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของอีกฝ่ายก็เป็นได้

แต่เรื่องที่น่าแปลกใจอีกเรื่องก็คือ เขาไม่คิดว่าที่จริงแล้วบัณฑิตชุนผู้นั้นจะตัวเล็กแบบบางเพียงนี้ กระทั่งเตี้ยกว่าเขาอยู่พอสมควรทีเดียว อาจเพราะเวลานั้นตอนที่พบกับอีกฝ่ายอยู่ในสภาพเปียกปอนไม่ได้สติ แม้แต่ตอนที่อุ้มขึ้นมาจากน้ำก็ไม่ทราบส่วนสูงที่แท้จริง รู้เพียงว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตัวหนักเท่านั้น

ในฐานะผู้ที่ได้รับหน้าที่ดูแลเรื่องความปลอดภัยของการสอบขุนนางครั้งนี้ เขาถึงได้เข้ามาตรวจสอบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง คิดไม่ถึงว่าในช่วงเวลาที่ลาดตระเวนอยู่ จะได้ยินเรื่องที่มีบัณฑิตคนหนึ่งตกลงไปในน้ำ ตอนที่ไปถึงร่างนั้นก็หนึ่งไปเสียแล้ว โชคยังดีที่รักษาชีวิตอีกฝ่ายเอาไว้ได้

คนของเขากล่าวว่าชุนร่วเหยียนเป็นบัณฑิตที่สอบผ่านระดับมณฑลมาด้วยคะแนนอันดับหนึ่ง ออกจะดูน่าเหลือเชื่อเล็กน้อย ทว่าก็ดูเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นสูง ฟังจากน้ำเสียงของเขาเมื่อครู่ก็คาดว่าอาการป่วยยังไม่หายดีนัก เสื้อผ้าที่สวมไม่ใช่ของที่มีราคา นอกจากนี้ตอนที่พาไปโรงหมอ ยังได้พบน้องสาวหรือพี่สาวของอีกฝ่ายด้วย เวลานั้นเขาไม่ได้ดูให้ชัดเจน เพราะต้องรีบออกไป แต่ใบหน้าที่เหมือนกับสตรีก็ทำให้จดจำได้ง่ายในทันทีที่พบกับอีกครั้ง

คนที่มุ่งมั่นเช่นนี้หวังว่าจะได้เป็นขุนนางที่ดีในอนาคตเท่านั้น

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ยืนปะปนอยู่กับผู้คนในชุดกระดำนานาน เขาไม่ได้แต่งกายแตกต่าง ทั้งมิได้แสดงตนในฐานะแม่ทัพสกุลเกา เกาหยุนหยวนปฏิบัติตนเช่นทหารนายหนึ่งในการเฝ้าตรวจดูการสอบครั้งนี้ ในที่สุด

เขาก็ละลายตาจากบัณฑิตร่างเล็กไปมองรอบๆ

การสอบขุนนางครั้งนี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการคัดขุนนางจำนวนมากเข้ามาทำงานในราชสำนักแทนที่ตำแหน่งที่ว่างลงหลังจากการกวาดล้างกบฏครั้งสำคัญ เจ้าฮ่องเต้หันมาจับว่าอย่างไรก็ให้เกิดการทุจริตในการสอบครั้งนี้ไม่ได้ ขุนนางน้อยใหญ่ต่างก็ระมัดระวังอย่างมาก แม้แต่การออกข้อสอบก็มีเพียงขุนนางไม่กี่คนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น

ยังมีคนของกองทัพสกุลเกาสวมเกราะดำมายืนรายล้อมเช่นนี้ เกรงว่าแม้แต่ปีศาจก็ยังไม่ต้องหวาดกลัว

ทว่ากลับมีคนใจกล้าปะปนอยู่เช่นเดียวกัน ขณะที่เกาหยุนหยวนยืนกอดอกมองไปรอบๆ ตอนที่การสอบเริ่มต้นขึ้นสักระยะหนึ่งผู้ควบคุมจะต้องเดินตรวจไปรอบๆ ตอนที่มิทหารเฝ้าอยู่ด้านนอก ระหว่างนั้นสายตาของเกาหยุนหยวนก็หยุดอยู่ที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง ชายคนนั้นมักก็มหันตมองพื้นเสมอ ตรงส่วนที่ไม่ได้อยู่บนโต๊ะแต่เป็นด้านล่างระหว่างตักของตน ชายหนุ่มเฝ้าดูอยู่พักใหญ่ที่เดี๋ยวก่อนจะแน่ใจ

ร่างสูงใหญ่นั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ใครจะทันได้ตั้งตัว ร่างของชายคนนั้นก็ถูกเขาจับเอาไว้ด้วยมือข้างเดียวแล้วยกขึ้นจนลอยเหนือพื้น เสียงโวยวายด้วยความตกใจทำให้คนอื่นที่อยู่รอบๆ หันกลับมามองสิ่งที่เกิดขึ้น ทว่าเสียงนั้นกลับดังได้เพียงครู่เดียว มือใหญ่โตนั้นก็คว้าเข้าที่ลำคอของอีกฝ่าย อาศัยเพียงแรงกดเล็กน้อยร่างที่ดิ้นรนก็หยุดเคลื่อนไหวราวกับเป็นเพียงหุ่นไม้ตัวหนึ่งเท่านั้น แขนขาทิ้งร่วง ดวงตาเบิกโพลงว่าคล้ายไร้ชีวิต

เสียงทุ้มใหญ่ของเกาหยุนหยวนเรียบสงบทว่าดังก้องอยู่ในหัวใจของบัณฑิตผู้เข้าสอบทุกคน

“เพียงแต่จับคนโกงเท่านั้น เชิญสอบต่อ”

ในสถานที่แห่งนั้นเห็นจะมีเพียงเกาหยุนหยวนและทหารในเกราะดำของเขาเท่านั้นที่ยังสงบอยู่ได้ แม้แต่ผู้ควบคุมการสอบอย่างเสนาบดี

กรมพิธีการก็ยังไม้อาจนิ่งเฉยได้ เขานั่งมองอยู่ยังไม่ทันได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
เกาหุยนหยวนก็จับผู้เข้าสอบคนหนึ่งขึ้นมา แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นเกาหุยน-
หยวน ต่อให้สงสัยแค่ไหนก็ต้องเก็บเอาไว้ก่อน เขาพยายามรักษาความสงบ
ภายนอกของตนแล้วเอ่ยขึ้นมา

“สอบต่อ!”

ร่างสูงใหญ่ในยกบุรุษคนหนึ่งออกไปจากสนามสอบราวกับถือนุ่น
กระสอบหนึ่งเท่านั้น ผู้เข้าสอบบางคนรู้ว่าเขาเป็นใคร ทว่าอีกหลายคน
ไม่เคยพบเกาหุยนหยวนมาก่อนย่อมแปลกใจ คิดไม่ถึงว่าที่แท้แล้วใน
เมืองหลวงมีทหารที่โหดเหี้ยมเช่นนี้อยู่ด้วย

ผู้ที่ใจกล้าทั้งหลายหวาดกลัวจนตัวสั่น เพราะที่ไม่มีข้อสอบหลุด
ออกมา ดังนั้นพวกเขาทำได้เพียงจดสิ่งที่คาดว่าจะออกจากความรู้ที่ได้รับ
จากคนที่เคยเข้าสอบมาแล้วว่าในปีก่อนๆ นั้นเป็นอย่างไร บทบัญญัติที่
ไม้อาจจำได้ก็ต้องแอบจดเอาไว้ ตอนนี้พวกเขาซ่อนมันไว้ตามเสื้อผ้า ทว่า
ความกล้าที่จะหยิบออกมาไม่มีอีกแล้ว กลัวว่าจะกลายเป็นร่างไร้ชีวิตตาย
ต่อไป

ท่ามกลางผู้คนเหล่านั้นหัวใจของผู้เข้าสอบแต่ละคนเต้นรัวไม่หยุด
เช่นเดียวกัน นางรู้ว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง ทั้งการเปิดเผยว่าตน
เป็นสตรีก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ขนาดลูกพี่ลูกน้องอย่างซุนฟูเจิงยังไม่รู้เลยว่านาง
คือซุนรั้วหุรมิใช่ซุนรั้วเหยียน ดังนั้นคนนอกที่ไม่เคยพบกันก็คงไม่มีทาง
รู้ได้ หรือกระทั่งผู้เข้าสอบที่มาจากอำเภอเป่ยกก็มีน้อยยิ่งกว่าน้อย พวกเขา
คงไม่เคยคุยกับน้องชายของนางด้วยซ้ำ

ทว่าการทำความผิดก็เหมือนวัวสันหลังหะ อย่างไรก็ตามก็ต้องร้อนรน
เป็นธรรมดา และท่ามกลางความรู้สึกหวาดกลัวเหล่านั้น สิ่งทีสะท้อนอยู่
ในใจของนางอีกประการหนึ่งก็คือ บุรุษที่ช่วยเหลือน้องชายนางเอาไว้คนนั้น
ไม่เพียงมีน้ำใจที่ช่วยชีวิตคน แต่ยังสามารถอ่านหน้าถือนี่อีกด้วย ทหาร
เกราะดำหมายถึงเขาเป็นคนของสกุลเกาไซหรือไม่ ยามนั้นได้เห็นเขาเพียง

คิดว่าขึ้นบนหลังม้าตัวอันควบจากไป บางทีคงไม่ได้มีตำแหน่งสูงนัก มิเช่นนั้นทำไมเขาถึงได้ขี่เพียงม้าที่ดูไม่คล่องแคล่วตัวหนึ่งเท่านั้นเล่า

ความคิดของนางต้องหยุดลง อยากรายานี่เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือ การสอบตรงหน้า เรื่องของทหารผู้นั้นเอาไว้หลังจากสอบเสร็จสิ้น นางจะต้องหาทางตอบแทนเขาแน่นอน

สอง ซุนรื้อทรู

ร่างหนึ่งถูกโยนเข้าไปในห้องที่จัดเตรียมเอาไว้ เกาหยุนหยวนมองร่างที่อ่อนแอไร้เรี่ยวแรงราวกับไม่มีจิตวิญญาณบนพื้น ก่อนจะหันกลับไปสั่งคนที่เฝ้าด้านในห้อง

“คลายจุดแล้วสืบสวนดูให้แน่ใจว่ามีคนอื่นร่วมมือด้วยอีกหรือไม่”

“ขอรับ”

ทหารในชุดเกราะดำเหล่านั้นรับคำอย่างแข็งขัน ภายในยังมีเจ้าหน้าที่จากกรมอาญาให้ความร่วมมือ การโกงสอบขุนนางเช่นนี้นับเป็นเรื่องร้ายแรง จึงต้องมีการพิจารณาคดีอย่างรอบคอบ ไม่เพียงเพื่อหาตัวคนผิดเท่านั้น แต่เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดจะต้องถูกจับอีกด้วย

เกาหยุนหยวนเดินทางกลับไปที่สนามสอบอีกครั้ง ดูเหมือนว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ทำให้การสอบดำเนินไปอย่างเรียบร้อย เมื่อการสอบครั้งแรกจบลง จะมีการพักชั่วคราวเพื่อกินอาหารราวครึ่งชั่วยาม¹ ก่อนที่การสอบ

¹ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง ตามเวลาสากล

รอบต่อไปจะเริ่มต้นขึ้น

ครั้งนั้นคนที่เขาดูแลยังคงเป็นบัณฑิตแซ่ซุน เดิมที่ไม่ได้คิดจะพูดคุยอะไรกันนัก ทว่าคนที่แทบไม่มีเสียงพูดยังกล่าวออกมาด้วยเสียงแหบแห้ง ฟังประหลาด

“เขาตายหรือไม่ ถ้าเขาเป็นบุตรชายขุนนาง ท่านอาจจะเดือดร้อน” คำถามนั้นไม่ว่าฟังอย่างไรก็เป็นความห่วงใยจากใจจริง

นานมาแล้วที่เกาหยุนหยวนไม่ได้รับความใส่ใจจากคนนอกเช่นนั้น ทว่าเมื่อพิจารณาจากคำถามแล้ว ดูเหมือนว่าบัณฑิตแซ่ซุนจะไม่รู้ฐานะที่แท้จริงของคนที่อยู่ตรงหน้า พิจารณาเอาเถิดว่าแม้แต่ฮ่องเต้จะลงโทษเขา ก็ต้องมองซ้ายมองขวาให้ดี ด้านหนึ่งแม่เกาหยุนหยวนจะถวายปาย อาญาสิทธิ์คืนไปแล้ว แต่ช่วงเวลานี้กองทัพกระด่าของสกุลเกาเข้มแข็งมากขึ้นทุกขณะ ต่อให้ไม่มีฐานะใดมาเกี่ยวข้องก็ยังคงต้องปรองดองบงกชปฏิบัติ

ส่วนอีกด้านเป็นฮ่องเฮาผู้ให้กำเนิดรัชทายาทของราชวงศ์ ทั้งยังเป็นสตรีที่โปรดปรานอย่างยิ่ง จะดูตำพิชายนางก็ต้องมองหน้านางด้วยเช่นกัน ความสัมพันธ์ของแม่ทัพเกากับฮ่องเต้เป็นเช่นนั้น เกรงว่าขุนนางทั้งหลายตั้งแต่ต่ำสุดจนกระทั่งถึงเสนาบดีย่อมไม่กล้าพูดจาไม่ดีต่อหน้าเขา

สีหน้าของเกาหยุนหยวนเป็นมิตร พวกเขามีเวลาสั้นๆ ในการพูดคุยกะหว่างที่ไปห้องน้ำ “ไม่ต้องห่วง ก็แค่สลับไปเท่านั้น จะได้ไม่แหกปากไววาย ตอนนี้นำสิ่งถูกรมอาญานำตัวไปสอบสวน ฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญแก่การสอบครั้งนี้มาก ต่อให้เขาเป็นเชื้อพระวงศ์ก็ต้องถูกลงโทษ”

เวลานั้นนอกจากคนที่อยู่ในวังหลวง เกรงว่าในเมืองหลวงจะไม่มีเชื้อพระวงศ์อื่นเหลืออยู่อีก แม้แต่ตำแหน่งฮ่องเต้ว่างเปล่า

“เช่นนั้นก็ดีแล้ว ท่าน...ทางที่ดีใช้วิธีการนุ่มนวลกว่านี้จะดีกว่า คนเรารู้หน้าใจว่าจะรู้ใจไปทุกเรื่อง”

คำเตือนนั้นฟังผ่านก็ดี หากพิจารณาจะเห็นว่าคนที่รู้หน้าไม่รู้ใจที่ชายหนุ่มกล่าวน่าจะหมายถึงฮ่องเต้เป็นแน่ เกาหยุนหยวนรู้ความนัยคำเตือน

นั่นกลับหัวเราะ “ก็ให้มันรู้กันไปว่าคนชื่อสัตย์จะไรที่อยู่บนแผ่นดินนี้ เจ้าห่วงตนเองเถิด ที่นี้มีคนจากสำนักหมอลวงมาประจำอยู่ หากเจ็บป่วยก็ขอให้พวกเขามาตรวจดูได้”

ความกรุณานี้หากซุนร่วหฺรึกคิดว่าเป็นเพราะเดิมที่ทหารหนุ่มผู้นี้มีจิตใจเมตตาอ่อนโยน แม้เขาลงมือโหดเหี้ยมไปสักหน่อยก็เพราะทำตามหน้าที่ ทว่าผู้อื่นในเมืองหลวงแม่ไต้ยีนก็ต้องเบิกตาโต แม่ทัพสกุลเกาผู้นี้เคยให้หน้าใครตั้งแต่เมื่อใด ครั้งหนึ่งแม่ไต้ฮองเต้ เขาก็เคยขอคำสัญญามาแล้ว ตอนนั้นกลับถูกบัณฑิตยากจนผู้หนึ่งกล่าวถึงว่ามีจิตใจอ่อนโยนเกรงว่ามีแต่จะทำให้คนทั้งชนทั่วร่างลุกชันขึ้นมาเท่านั้นเอง

ทว่าคนที่ไม่รู้ถึงความโหดเหี้ยมของเกาหยุนหยวนยังคงมองเขาในแง่ดียิ่งขึ้น ทหารที่ไม่กลัวต่ออำนาจของคนที่อยู่สูงขึ้นไปนั้นหาได้ยากยิ่งฟังความคิดของเขาแล้ว ซุนร่วหฺรึกก็ยิ่งชื่นชม นางเคยเจอขุนนางมากมายที่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตน ตอนครอบครัวของนางเดือดร้อน คนที่เคยเข้าหาตอนบิดายังมีชีวิตก็พากันหนีหายไปเสียหมด พวกเขาหวาดกลัวอำนาจสกุลซุนบ้านรอง ทั้งรู้สึกว่เรื่องพวกนี้ไม่ใช่ธุระของตน วันนี้ได้พบขุนนางที่ยึดมั่นในหน้าที่ ซุนร่วหฺรึกรู้สึกว่ชีวิตภายนอกหน้าของราษฎรยังมีความหวัง

“ข้าหวังว่ท่านจะก้าวหน้า เป็นทหารที่พึ่งพาได้ต่อไปนะขอรับ” รอยยิ้มนั้นจริงใจทั้งบริสุทธิ์เสียจนทำให้ดวงตาของผู้คนพร่าเลือน

เกาหยุนหยวนมองบัณฑิตหนุ่มตรงหน้าเขาด้วยความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย ทว่าสิ่งที่เขาเข้าใจในตอนนั้นก็คือ หากฮ่องเต้ต้องการขุนนางที่ชื่อสัตย์และเห็นอกเห็นใจราษฎร คนเช่นผู้นี้ก็เหมาะสมไม่น้อยทีเดียว เขาคาดหวังว่อีกฝ่ายจะสอบผ่านจนเข้าไปถึงการสอบหน้าพระที่นั่งในชั้นตอนสุดท้ายได้

การสอบสามวันนั้นดำเนินไปอย่างราบรื่นมากขึ้น แม้ว่าจะมีเรื่องการจับทุจริตได้อยู่บ้าง ทว่าทั้งหมดก็ถูกทหารเกราะดำของสกุลเกาจัดการได้อย่างหมดจด ตลอดเวลานั้นขุนร้วหรมีโอกาสได้คุยกับทหารหนุ่มนายนั้นไม่มากนัก แต่ความตั้งมั่นที่จะตอบแทนเขาก็มีแต่จะรุนแรงมากยิ่งขึ้น นางหวังว่าการสอบครั้งนี้จะเป็นไปได้ด้วยดี หากทำให้ขุนร้วเหยียนกลายเป็นผู้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งได้ เช่นนั้นอนาคตก็ไม่ต้องเป็นกังวลเกินไปแล้ว

ส่วนเรื่องการสอบนั้นหญิงสาวก็ไม่มั่นใจมากเกินไปนัก อย่างไรก็ตามก็ไม่ใช่ว่าคนที่เตรียมตัวเรื่องการสอบมาเหมือนน้องชาย ทว่ายามที่เห็นเขามากับอ่านตำรามากมายเพียงนั้น พวกนางพี่น้องเคยชินต่อการที่นางจะมานั่งเป็นลูกศิษย์ตัวน้อยให้เขาทบทวนบทเรียนทั้งหมด น้องชายเองก็ฟังพอใจ เขามักกล่าวว่าหากบิดามารดาอยู่ พวกเขาพี่น้องจะต้องได้เรียนหนังสือกันทั้งคู่ แต่บัดนี้พี่สาวเสียสละให้เขาแล้ว เขาก็ปรารถนาจะให้พี่สาวมีวิชาความรู้ติดตัวเช่นเดียวกัน และไม่รู้เพราะว่าโชคชะตาหรืออะไรก็ตามที่ทำให้ข้อสอบในครั้งนี้ออกมาคล้ายกับส่วนที่ขุนร้วเหยียนคิดเอาไว้ หากน้องชายเป็นคนได้เข้าสอบครั้งนี้ เรื่องคะแนนคงไม่ต้องเป็นห่วงเลยด้วยซ้ำ

ผู้เข้าสอบทั้งหลายล้วนอยู่ในสภาพอดโรยในช่วงวันสุดท้ายของการสอบ พวกเขาอาจไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก มีเพียงการกินนอนและสอบเท่านั้น ทว่าการสอบโดยไม่ได้พักเลยต่างหากที่ทำให้รู้สึกเหมือนพลังชีวิตถูกสูบออกไปจนหมด ขนาดบุรุษยังเป็นเช่นนั้น แล้วสตรีอย่างขุนร้วหรมุจะเป็นอย่างไร

เมื่อการสอบวิชาสุดท้ายสิ้นสุดลง มือของนางที่จับพู่กันเอาไว้ก็สั่นเทา ตัวหนังสือส่วนสุดท้ายดูเหมือนจะเต็มไปด้วยร่องรอยของความเหนื่อยล้า คืบก่อนการสอบยังยากจะขมตาหลับได้ หลายคนอาจผ่อนคลายเพราะการสอบครั้งนี้มาเพื่อลองวิชา พวกเขาอาจสอบครั้งหน้าได้อีก ทว่าหลายคนรู้สึกว่าเป็นที่หนทางสุดท้าย โอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่มี ทั้งคนที่ยากจนและใช้เงินหมดทั้งครอบครัวก็เพื่อการสอบครั้งนี้ หรือคนที่อายุ

มากจนไม่อาจจะมาสอบรอบต่อไปได้อีกแล้ว บางคนก็มีศักดิ์ศรีของครอบครัว
คำคือ

ข้อนี้ของขุนรั้วหฺรู่เจิบ เมื่อมองให้ดีก็เห็นว่ามียอัยซ้ำของการจับพู่กัน
เป็นเวลานาน ยามนี้ผู้ควบคุมการสอบกำลังเดินไปเก็บข้อสอบกลับมา
บัณฑิตหลายคนทิ้งตัวไปไปกับโต๊ะ และอีกหลายคนก็นวดข้อมือของตน
เพื่อคลายความเมื่อยล้าที่เกิดขึ้น

ต้องรอกระทั่งข้อสอบทั้งหมดถูกเก็บจนเสร็จสิ้น และมีการตรวจ
สอบความถูกต้องของจำนวนกระดาษกับผู้เข้าสอบเสียก่อน จึงจะปล่อยตัว
ให้ผู้สอบทั้งหมดกลับที่พักของตนได้ และรอการประกาศผลในอีกสามวัน
ให้หลัง

หลายคนรีบลุกขึ้นเพื่อกลับบ้าน เกรงว่าเวลานี้คงมีคนมากมายกำลัง
รอครอบครัวของพวกเขาอยู่ด้านหน้าสนามสอบ ขุนรั้วหฺรู่เองก็รีบลุกขึ้น
เช่นเดียวกัน ทว่าคิดไม่ถึงว่าทันทีที่นางลุกขึ้นจะถูกชนจากด้านหลัง ขณะที่
กำลังจะล้มลงก็ถูกบางคนช่วยเอาไว้

“คุณชาย!” น้ำเสียงของจู่เค่อหานไม่ค่อยดีนัก เพราะเขานั่งด้านหลัง
ของขุนรั้วเหยียน จึงเห็นอย่างชัดเจนว่าขุนฟูเจิงเจตนาจะชนอีกฝ่าย คุณชาย
ที่เขากล่าวถึงด้วยน้ำเสียงตำหนิจึงหมายถึงขุนฟูเจิง “พื้นที่เดินมากมาย
ไม่คิดว่าท่านจะเดินประหนึ่งหนทางข้างคับแคบ”

อย่างไรสกุลจู่ก็เป็นถึงผู้ว่าการมณฑล ต่อให้ขุนฟูเจิงกล้าหาญเพียง
ใดก็ไม่กล้ามีเรื่องกับเขา ทั้งยังคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะออกหน้าช่วยคนอย่าง
ขุนรั้วเหยียนอีกด้วย “คุณชายจู่อย่าได้เข้าใจผิด ข้าคือขุนฟูเจิงญาติผู้พี่
ของรั้วเหยียนผู้พี่ เพียงแค่จะเข้ามาทักทายเท่านั้น ไม่คิดว่าเขาจะร่างกาย
อ่อนแอเช่นนั้น เพียงถูกกระทบเล็กน้อยก็จะล้มลงแล้ว คงจะอ่อนแอกว่า
สตรีที่บ้านข้าเสียอีก”

คำกล่าวนั้นประศตประชันทั้งถากถางดูแคลนขุนรั้วเหยียนอยู่ในที่
ทว่าคนที่ถูกกล่าวหากลับนิ่งเฉย นางพยักหน้าแทนคำขอบคุณให้จู่เค่อหาน

เพื่อบอกเขาว่าไม่เป็นอะไร เวลาที่นางไม่อยากจะมาทะเลาะกับอันธพาล
อย่างซุนฟูเจิงอีก คิดแต่จะกลับออกไปจากที่นี่เท่านั้น

นางรวบรวมข้าวของอีกครั้งก่อนจะเดินมุ่งหน้าออกไป ถึงตอนนี้
जूเค่อทานก็ไม่อาจทำอะไรได้ เพียงแต่ชั่วขณะที่เขาช่วยจับร่างนั้นเอาไว้
กลับรู้สึกว่่าที่จริงแล้วซุนร่วเหียนไม่เพียงมีใบหน้าเหมือนสตรีเท่านั้น แต่
กลิ่นกายของเขายังไม่คล้ายพวกบุรุษอีกด้วย ทว่าชายหนุ่มก็รีบสลัด
ความคิดนั้นทิ้งอย่างรวดเร็ว เขาเพียงทิ้งสายตาไว้ที่ซุนฟูเจิงชั่วครู่เท่านั้น

ซุนฟูเจิงไม่ได้ต้องการมีปัญหากับคนสกุลजू อย่างไรก็ตามก็ยิ่งถือ
เป็นผู้บังคับบัญชาของบิดาเขา “คุณชายजूอย่าได้เข้าใจผิด พวกเราพี่น้อง
สนิทสนมรักใคร่ ล้วนหยอกเย้ากันเช่นนี้เป็นเรื่องปกติ ไซ้หรือไม่ว่่าเหียน
วันนี้สอบเสร็จแล้วโยเจ้าไม่ไปดื่มสุรากับพวกเราเล่า ต่อให้เจ้าไม่มีเงิน พี่ชาย
คนนี้ก็เลี้ยงเจ้าเอง”

ซุนร่วเหียนผู้นั้นเดินหนีไม่สนใจ นางไม่ยอมมีเรื่องจริงๆ อย่างไร
ตอนนี้ก็ไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะโต้เถียงได้ หากนางไม่ได้สวมชุดของน้องชาย
และเป็นเพียงซุนร่วหรือธรรมดาเท่านั้น ก็คงจะต้องปะทะฝีปากกับคนอย่าง
ซุนฟูเจิงบ้าง ความแค้นที่เขาทำร้ายน้องชายยังไม่ได้ชำระด้วยซ้ำ

แต่พอนางเดินหนีอีกฝ่ายก็ยิ่งตามติด เพราะว่าช่วงเวลาสามวันมานี้
ไม่อาจทำอะไรนางได้ ทางนั้นเองก็คงอัดอั้นจนทนไม่ไหวแล้วเหมือนกัน
ทว่าก่อนที่ซุนฟูเจิงและสหายของเขาจะติดตามทัน เขาร่างหนึ่งก็ปรากฏตัว
อยู่เบื้องหน้า เขาไม่ได้มองดูอีกฝ่าย เพียงก้มลงมองคนที่ต่ำกว่าตัวเองมาก

“บัณฑิตซุน ช่างนอกมีคนมาก ข้าจะออกไปส่งเจ้าเอง”

หัวใจของซุนร่วหรือคล้ายถูกลมด้วยความอ่อนโยนอีกครั้ง นาง
จึงพยักหน้ารับ

การปรากฏตัวของชายร่างใหญ่ตรงหน้าทำให้ซุนฟูเจิงหงุดหงิด ทว่า
เขายังไม่กล้ามีปัญหา อย่างไรก็ตามก็เ็นทหาร ทั้งบัณฑิตหลายคนยอม
จดจำภาพที่เขาใช้เพียงมือเดียวยกชายฉกรรจ์คนหนึ่งลอยขึ้นเหนือพื้นได้

คนเช่นนี้ไม่ว่าใครต่างก็ต้องหวาดกลัว ทว่าในใจของซุนพู่เฉิงคุ้นเคยกับการใช้อำนาจ เขาจะยินยอมได้อย่างไร

“พี่ชายท่านนี้ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าจะส่งลูกพี่ลูกน้องออกไปด้วยตัวเอง หากท่านเกรงว่าจะมีอันตรายก็ให้วางใจ พี่ชายของข้าคือซุนไปเฉิง ลังกัด กรมคลัง ทั้งยังเป็นบุตรเขยของเสนาบดีไป ไม่มีใครกล้ารังแกเขาแน่นอน” คำพูดนี้ฟังแล้วก็คล้ายให้ความมั่นใจ ทว่าก็เป็นกรรยกตบเช่นกัน ชายหนุ่มคงหวังว่าเมื่อได้ยินชื่อของพี่ชายแล้ว อีกฝ่ายจะยอมล่าถอย

ทว่าสีหน้าของทหารนายนั้นกลับเรียบเฉย เขาไม่ได้แสดงออกทั้งความประหลาดใจหรือความหวาดกลัวประการใด เพียงแต่เชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย กระทั่งแฝงลักษณะดูแคลน “สกุลเกาเกรงใจ ไม่ต้องรบกวนได้เท่าซุนกับสกุลไปหรือ” เขาหันกลับมามองชายอีกคน “มาเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปส่งที่พิภพอเอง”

พวกเขาจากไป ทิ้งไว้เพียงความไม่พอใจของซุนพู่เฉิง “ข้าต่อกรกับสกุลเกาไม่ได้ แต่แค่ทหารกระจะอกนายหนึ่งเชื่อว่าเหยียบมิได้ รอให้ข้าเป็นจอหวานก่อนเถิด”

เมื่อออกมาจากจุดนั้นแล้วซุนรั่วรุก็ผ่อนลมหายใจยาว นางกัมศิระ ขอบคุนชายหนุ่มที่อยู่ด้านข้างอีกครั้ง ดูเหมือนว่าตอนนี้นางมีหนี้มากมายที่ชดใช้ไม่หมดแล้ว ทว่าฝ่ายนั้นบอกมีไปมาคล้ายไม่ได้ใส่ใจสิ่งใด เพียงแต่นางก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้

“ท่านจะไม่เป็นอะไรจริงหรือ” เสียงนั้นถูกทำให้แหบเพื่อไม่ให้แยกแยะระหว่างชายกับหญิงได้ ดวงตาของนางยังสะท้อนความห่วงใยออกมาอย่างชัดเจน “ท่านไม่รู้หรือว่าสกุลไปมีอำนาจมาก ต่อให้มีสกุลเกาอยู่เบื้องหลังของท่าน ก็ไม่แน่ว่าพวกเขาจะปกป้องท่านได้เสมอ”

ความห่วงใยนี้ได้รับแล้วก็รู้สึกดี ทว่าชายหนุ่มยังอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “อย่าห่วงไปเลย ข้าไม่ได้ทำอะไรผิด ต่อให้ฮ่องเต้มาเองก็เชื่อว่าจะทำ

อะไรซ้ำได้”

คำพูดนั้นหลุดออกมาแล้วหญิงสาวก็เอามือไปปิดปากเขาเอาไว้ กลิ่นหอมที่อธิบายไม่ได้ปนกับกลิ่นของหมึกจบนวนในหิ้งนาง “อย่าพูดเช่นนั้น หากคนอื่นได้ยิน ไม่เพียงท่านเดือดร้อน สกุลเกาก็ต้องพบเรื่องไม่ดีตามไปด้วย ท่านช่วยเข้ามามากแล้ว อย่าพาให้ตัวเองต้องเดือดร้อนอีกเลย ซุนฟูเจิงเป็นอันธพาลคนหนึ่ง ครั้งหน้าหากพบเขาก็หลีกเลี่ยงให้ไกลดีที่สุด”

เกาหยุนหยวนจับมือนั้นออกจากปากตนเอง เขากลับรู้สึกได้ว่า บัณฑิตก็คือบัณฑิต แม้ซุนร่วเหียนเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง แต่เพราะอ่านเพียงตำราไม่เคยจับดาบฝึกกระบี่ มือจึงนุ่มนวลอ่อนแอเช่นนี้ ไม่น่าแปลกใจที่เขาจะถูกรังแกได้โดยง่าย

“ซ้ำเพียงแต่จะรอดูว่าเขาจะทำอะไรซ้ำได้เท่านั้น เจ้าไม่ต้องห่วงเรื่องนี้ สกุลเการักความซื่อตรง ขอเพียงไม่ทำผิดต่อผู้อื่นเช่นนั้นก็ไม่ยินดีให้ใครแตะต้องคนสกุลเกาของเรา อย่าได้ลี้มว่าเหนือสกุลเกาขึ้นไปคือใคร” คำพูดของเขาทำให้ความมั่นใจกลับมาอีกครั้ง

เหนือสกุลเกาก็คือเกาหยุนหยวน แม้ซุนร่วหูไม่เคยเห็นหน้า ทว่าต้องได้ยินชื่อเสียงของเขามาไม่น้อย เขาเป็นแม่ทัพตั้งแต่อายุได้เพียงยี่สิบกว่าปี เป็นผู้มึบบทบาทสำคัญในการปราบปรามกบฏครั้งใหญ่ นอกจากนี้ยังมีน้องสาวเป็นถึงสองเฮา มีหลานชายเป็นรัชทายาท เรียกได้ว่าตำแหน่งของเกาหยุนหยวนนับว่ามั่นคงเสียยิ่งกว่าหินผา

ซุนร่วหูพยักหน้ารับ แล้วก็ปล่อยให้เขาเดินไปส่งนางระยะหนึ่ง จนกระทั่งเกือบถึงโรงเตี๊ยมที่พักก็กล่าวลา

“ท่านจะให้ข้าเรียกท่านว่าอะไรดี หากว่าพบกันครั้งหน้าข้ากับพี่สาวจะต้องตอบแทนท่านอย่างแน่นอน”

“ไม่ต้องหรอก การดูแลผู้เข้าสอบล้วนเป็นหน้าที่ของข้า หากพบกันครั้งหน้าเจ้าเรียกข้าว่าพี่เกาก็พอ” ชายหนุ่มยิ้มแยม บางคนได้พบกันเพียง

ช่วงเวลาสั้นๆ ก็เหมือนเคยดื่มสุราร่วมกันพันจอก ความสนิทใจที่มีนั้น มากมายจนนับเป็นพี่เป็นน้องได้อย่างไม่เขินอาย “หวังว่าจะได้ยินรายชื่อของ เจ้าในอีกสามวันข้างหน้า”

“ขอรับ พี่เกา”

ขุนร่ำ หมองชายหนุ่มคนหนึ่งที่จากไป นางตัดใจละสายตาเดินกลับ เข้าไปด้านใน ที่นี้มีคนจำนวนมาก ทั้งยังไม่ใช้โรงเตี๊ยมที่ทรูทรมีราคา แต่ สภาพก็ถือว่าไม่ได้เลวร้ายนัก ทั้งคนที่มาพักส่วนใหญ่ก็เป็นบัณฑิตที่เข้าสอบ หรือผู้ติดตามทั้งสิ้น คนเหล่านี้ไม่ค่อยยกล้าก่อเรื่องใหญ่โต จึงใช้ชีวิตได้อย่างสงบ

นางเดินผ่านหลายคนขึ้นไปด้านบน เข้าไปภายในห้องชั้นในสุดทาง เดินที่ค่อนข้างสงบ ภายในห้องนั้นมีร่างหนึ่งนอนอยู่บนเตียง ใบหน้าละม้าย คล้ายขุนร่ำทรูราวกับถอดพิมพ์ออกมา ทว่าใบหน้าค่อนข้างซีด ริมฝีปาก ของเขาแตกกระแหง จับปล้นนั้นประตูก็เปิดออก หญิงชราผู้หนึ่งเดินเข้ามา ด้านใน

“คุณชาย ท่านมาแล้วหรือ”

“ขอรับ ขอบคุณท่านนายนายมากที่ช่วยดูแล พี่สาวข้าเป็นอย่างไบบ้าง”

“นางดีขึ้นมากแล้ว ไข้ก็เริ่มลด เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง”

หญิงชราคนนั้นสายตาไม่ค่อยดี นางมองภาพตรงหน้าไม่ค่อยชัด แต่ว่ามีหูที่ดีและยังใช้ชีวิตประจำวันได้ ขุนร่ำทรูจ้างหญิงชราคนนั้นมาดูแล น้องชายเป็นการชั่วคราวระหว่างที่นางไปสอบ ก็เพราะต้องการคนที่วางใจ ได้ ไม่พูดมากเกินไป และหญิงชราคนนี้ก็อ่านหนังสือไม่ออก ดวงตาของ นางพร่าเลือนแม้ว่าจะแยกแยะคนได้บ้าง แต่ไม่มากพอที่จะบอกความ แตกต่างระหว่างพวกนางได้ ก่อนจากไปนางกำชับเพียงให้เช็ดหน้าเช็ดแขน เท่านั้น ไม่ต้องเช็ดตัวหรือเปลี่ยนเสื้อผ้าด้านใน ฤดูใบไม้ผลิที่อากาศยัง เย็นอยู่เช่นนั้นจึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้

เมื่อถูกถามหญิงชราจะบอกได้เพียงว่าพวกเขาพี่น้องดูคล้ายกันมาก ไม่ใช่เหมือนจนเป็นฝาแฝดกัน หรือต่อให้จะรู้เช่นนั้นจริง แต่สิ่งที่หญิงชรา รู้ก็คือน้องชายออกไปสอบ และพี่สาวนอนป่วยอยู่บนเตียงเพราะเป็นไข้

ซุนร่วหูยังมีความรอบคอบในจุดนี้ นางระมัดระวังจนถึงที่สุดเพื่อไม่ให้มีอะไรผิดพลาด หญิงสาวให้เงินหญิงชราอีกเล็กน้อย และบอกว่าให้นางไปพักได้ จนกว่าจะถึงเวลาประกาศผลสอบนางจะดูแลน้องชายเอง เมื่อรับเงินแล้วหญิงชรา ก็จากไป ซุนร่วหูถึงได้เปลี่ยนเสื้อผ้าของนางกลับมาเป็นสตรีอีกครั้ง

หญิงสาวไม่ใช่สตรีที่มีความงามเป็นเลิศ ทว่านางก็นับว่ามีใบหน้าอ่อนเยาว์และน่ามองอยู่บ้าง เมื่อสวมเสื้อผ้าสตรีแล้วก็คล้ายจะเป็นดอกไม้ที่อ่อนแอดอกหนึ่ง แต่ดวงตาคู่นั้นกลับฉายแววเข้มแข็งและหนักแน่น

“ร่วหู” น้องชายที่ตื่นขึ้นเอ่ยเรียกพี่สาว ดวงตาของเขายังแดง เพราะพิษไข้ ทว่าอาการก็ดูดีกว่าเมื่อหลายวันก่อนมาก เขาไม่ได้เรียกนางว่าพี่สาว อาจเป็นเพราะแก่กว่ากันไม่ถึงหนึ่งเค่อด้วยซ้ำ พวกเขาพี่น้องจึงมักเรียกขานกันด้วยชื่อ “ข้ากลัวว่าเจ้าจะไม่กลับมา”

“กลับมาแล้ว” นางนำผ้าที่จุ่มน้ำขึ้นมาเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้น้องชาย กลับมาคราวนี้ยังต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของเขาด้วย ดูเหมือนว่าจะเริ่มมีกลิ่นบ้างแล้ว สองพี่น้องสนิทแนบแน่น อย่างไรก็ตามเขาก็เติบโตมาด้วยตัวเอง เพียงสองคนเท่านั้น

“การสอบเป็นอย่างไร”

เวลานั้นซุนร่วหูเขียนมีสติบ้างไม่มีสติบ้าง แต่เขาได้ยินทุกคำที่พี่สาวพูดราวกับอยู่ในความฝันอันยาวนาน ความฝันที่แม้รู้ตัวก็ยากที่จะตื่นขึ้นมาได้ จนกระทั่งได้สติอีกครั้งก็เห็นหญิงชราอยู่เบื้องหน้า แต่กลับไร้เงาของพี่สาวจึงเข้าใจ ที่แท้แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นล้วนเป็นความจริง

ทุกวันนี้ได้แต่เฝ้ารอคอย เรื่องที่พี่สาวทำนั้นเป็นความบ้าบิ่นที่ยากเกินจะคาดคิด หากถูกจับได้ขึ้นมาพวกเขาไม่เพียงไม่อาจสอบขุนนางได้

อีกเท่านั้น แต่เชื่อว่าไม่อาจจะเอาชีวิตรอดต่อไปได้ด้วยซ้ำ ทว่าอีกส่วนหนึ่งท่ามกลางสติที่ยังไม่แจ่มชัดนัก ชายหนุ่มกลับเข้าใจพี่สาวของเขาขึ้นมาบ้าง เช่นเดียวกัน

ครั้งนี้เขาสอบผ่านมาได้ก็จริง แต่เมื่อถึงการสอบเมืองหลวง ซุนฟูเฉิงก็ไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น เพียงพบกันบนถนนในเมืองครั้งนั้นเขาก็กลับถูกลูกที่ลูกน้องสายรองคนนั้นพร้อมด้วยพรรคพวกจับโยนลงไปในน้ำที่เย็นจัด ซุนฟูเฉิงรู้ว่าเขาว่ายน้ำไม่ได้ เขาเคยเกือบตายเพราะน้ำมาแล้วครั้งหนึ่งที่บ้านเกิด ครั้งนี้ไม่ใช่เพราะเจตนาร้ายให้ถึงตายหรือ หวิดตายก็กลัวว่าจะต้องตายไปทั้งอย่างนั้น คิดไม่ถึงว่าต่อมาจะได้รับความช่วยเหลือให้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

หากครั้งนี้พวกเขาไม่อาจมีตำแหน่งขุนนางกลับไปได้ เกรงว่าสกุลซุนสายรองก็จะไม่ปล่อยเขาเอาไว้เช่นเดียวกัน คดีของบิดามารดาไม่อาจถูกรื้อฟื้นขึ้นมา ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่ถูกขโมยไปก็ไม่มีทางเอากลับคืน คนชั่วทั้งหลายเสวยสุขบนเงินทองและความตายของบิดามารดา แม้แต่พวกเขาฝ่าฝืนก็จะกลายเป็นเพียงซากร่างให้อีกฝ่ายยื่นหัวเราะโดยไร้หลุมกลบฝัง

เมื่อมีทางที่อันตรายสองทาง โยมิเลือกทางที่พวกเขายังมีโอกาสรอด และสามารถแก้แค้นได้เล่า

ซุนร่วหรือยิ้มแย้มพลาถจับมือของเขาเอาไว้ “ข้าไม่กล้าบอกว่าจะได้อันดับที่ใดนัก แต่รับประกันกับเจ้าได้ว่า ในฐานะศิษย์คนหนึ่งยังจำเรื่องที่อาจารย์สั่งสอนได้ดี ทั้งเรื่องที่เราคิดเอาไว้ว่าน่าจะถูกนำมาออกเป็นข้อสอบปีนี้ก็ตรงกันหลายส่วน ช่วยข้าได้มากทีเดียว”

แม้ว่าจะเจ็บป่วยแต่ดวงตาของเขาก็เป็นประกาย ซ่อนความเสียดายเอาไว้ “ข้อสอบเป็นอย่างไร”

พี่สาวค่อยๆ เช็ดตัวให้เขา พร้อมเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในสนามสอบ ทั้งข้อสอบและคำตอบทั้งหมดของนางให้เขาฟัง ซุนร่วเหยียนทั้งพยักหน้าและส่ายหน้าเป็นบางครั้ง ทว่าก็มองออกว่าเขาพอใจกับคำตอบของพี่สาว

ไม่น้อยทีเดียว นอกจากนี้ยังมีบางเรื่องที่น่ากลัวว่าจะสะกดหูน้องชาย

“เจ้าพูดถึงคนเซ่เกา เรียกเขาว่าพีเกาหรือ”

ใบหน้าของซุนร่วหูเต็มไปด้วยรอยยิ้ม นางพยักหน้าตอบรับ “ใช่แล้ว เจ้าไม่รู้อะไร พีเกาคคนนี้ก็คือาหารที่ช่วยเจ้าขึ้นมาจากน้ำ ตอนทีไปสอบ ยังได้เขาเป็นคณดูแลช่วยเหลือข้าจากซุนฟูเฉิงอีกต่างหาก เขาไม่กลัวอำนาจ คนทีสูงกว่า ขอยึดเพียงความถูกต้อง คนเช่นนี้ภายหน้าเมื่อเจ้าได้พบเขา ตอนเป็นขุนนางแล้วต้องตีกับเขาให้มาก คบค้าคนเช่นนี้เอาไว้ยอมดีกับตัวเจ้าเอง”

สายตาของน้องชายยามมองพีสาวเบื้องหน้าคล้ายมีความเข้าใจ บางอย่าง ทว่าเขาไม่ได้เปิดเผยออกไป เพียงแต่พยักหน้ารับเท่านั้น สองพี่น้อง ยังมีเรื่องอีกมากให้พูดคุย ทว่าร่างกายของซุนร่วหูเหียนอ่อนแอเกินไป ไม่นานเขาก็หลับตาอีกครั้ง มีเพียงซุนร่วหูที่ยังตื่นอยู่ แม้ว่าจะผ่านช่วงเวลาเย็นไปแล้ว นางหวังว่าจะได้พบเขาอีกครั้งในฐานะของซุนร่วหู มิใช่ซุนร่วหูเหียน

ทว่าความคาดหวังเช่นนั้นของหญิงสาวไม่อาจประสบความสำเร็จ เร็วนัก

สามวันต่อมามีการประกาศรายชื่อผู้ผ่านการสอบไปถึงการสอบ
หน้าพระที่นั่งของฮ่องเต้ ซุนร่วหูเหียนมีรายชื่อปรากฏอยู่เช่นเดียวกัน ทว่า คนทีคิดว่าตนจะกลับเข้าไปสอบในขั้นสุดท้ายได้กลับไข้ขึ้นอีกครั้ง แม้ว่าพอจะมีสติอยู่บ้าง ทว่าแขนขาล้วนไร้เรี่ยวแรงไม่อาจลุกขึ้นนั่งได้ด้วยซ้ำ
ซุนร่วหูจึงได้พบพีเกาของนางอีกครั้งในฐานะของซุนร่วหูเหียน!

สาม การสอบหน้าพระที่นั่ง

ซุนร่วเหียนเจ็บใจที่ตนไม่อาจเข้าร่วมการสอบครั้งสำคัญนี้ได้ และการสอบครั้งนี้ก็ยังเสี่ยงมากที่จะทำให้เกิดเรื่อง แต่ร่างกายของเขามิอาจขยับได้อย่างใจนึกจริงๆ สุดท้ายทำได้เพียงปล่อยให้พี่สาวไปแทนอีกครั้ง แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังบอกนางเกี่ยวกับสิ่งที่คิดว่าฮ่องเต้จะทรงถาม ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องของขุนนาง ความซื่อสัตย์ และการแก้ปัญหาบ้านเมืองที่กำลังประสบอยู่

ซุนร่วเหียนค่อยๆ บอกพี่สาวของเขาเกี่ยวกับสิ่งที่ตนคิดเอาไว้ แนวคิดมากมายที่เขาเคยเตรียมสำหรับการตอบคำถาม

ซุนร่วเหียนเหมือนกับแผ่นดินอันแห้งแล้งที่ซึมซาบน้ำทุกหยดเข้าไปในสมอของนาง มองร่างกายอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงของน้องชายที่ทำได้เพียงนอนพักอยู่บนเตียงเท่านั้น ใบหน้าที่ซีดคล้ำว่าจะดีขึ้นกลับแดงก่ำขึ้นมา เพราะพิษไข้อีกครั้ง โชคดีที่ตอนนี้เขามีสติแจ่มชัดมากพอ

“เจ้าอย่าห่วง ครั้งนี้พี่สาวของเจ้าจะพยายามทำให้ดีที่สุด ถึงไม่อาจเทียบเท่ากับเจ้าได้ ทั้งไม่อาจรับประกันได้ว่าจะทำให้เจ้าได้รับตำแหน่งหนึ่ง

ในสามที่ดีที่สุด แต่ก็จะไม่ทำให้ภรรยาเจ้าต้องอับอาย”

“ไม่ได้ตำแหน่งก็ช่างมันเถิด เพียงแต่ต้องกลับมาอย่างปลอดภัย แม้ว่าถึงที่สุดแล้วหากเกิดอะไรขึ้น เจ้าก็บอกพวกเขาว่าถูกข้างบังคับให้ต้องทำ อย่าได้ยอมรับว่าเต็มใจ” ข้อนี้ที่เขายังห่วงใยจนถึงที่สุด แม้ว่าตนไม่รอด ก็จะทำหนทางให้พี่สาวรอดกลับไป

“เด็กโง่คนนี้ พวกเราทำเรื่องนี้ข้างประวิเศษได้หรือ อย่าห่วงไปเลย พี่สาวของเจ้าเชื่อว่าเงงเงงเสียดเมื่อใด” หญิงสาวกล่าวเพื่อปลอบน้องชาย เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้น “ข้าเชื่อฟังที่เจ้าพูดทุกอย่าง เมื่อถูกถามจะไม่บิดพลิ้ว ถือเสียว่าเรื่องนี้ล้วนเป็นความสามารถของเจ้า ส่วนเรื่องเอาตัวรอด เจ้าก็รู้ว่าพี่สาวคนนี้น่าจะมีที่อยู่บ้าง”

นางกำซับเข่าอีกสองสามคำก่อนจะจากไป เมื่อก้าวเท้าออกจากห้องนั้น ซุนร่วหู่ก็กลับกลายเป็นซุนร่วเหยียนในทันที แม่แต่ช่วงทำการเดินก็เลียนแบบกันได้โดยไม่มีข้อบกพร่อง เมื่อมาถึงบริเวณที่นัดหมายเอาไว้คือด้านหน้าสนามสอบ ผู้ควบคุมการสอบก็ตรวจสอบผู้ที่จะเข้าเฝ้าห้องเตี้อีกครั้ง ทั้งนับจำนวนคนและตรวจสอบให้แน่ใจว่าผู้ที่มาั้นเป็นคนเดียวกับที่เข้าสอบหรือไม่

ซุนร่วหู่มองไปรอบๆ นางก็เห็นว่าในบรรดาผู้เข้าสอบนั้นมิมีคู่แข่งอยู่ด้วย ชายหนุ่มคนนั้นยืนอยู่ท่ามกลางผู้คนแล้วก็ถือว่าโดดเด่น เขาตัวสูงและมีใบหน้าหล่อเหลา ในบรรดาผู้ผ่านเข้ารอบทั้งหมด หากไม่นับตนเองที่ใบหน้าอย่างสตรีแล้ว คู่แข่งก็เป็นชายหนุ่มที่รูปร่างที่ดีที่สุด คาดเดาได้ไม่ยากเลยว่าสุดท้ายแล้วจะมีขุนนางมากมายเพียงใดที่ต้องการจะรับเขาเป็นบุตรเขย

คล้ายว่าทางฝ่ายนั้นก็เห็นนางเช่นเดียวกัน ชายหนุ่มพยักหน้าให้เล็กน้อยก่อนจะกลับไปสนใจเรื่องตรงหน้าอีกครั้ง ซุนร่วหู่พยักหน้าตอบรับจากนั้นก็มองไปรอบๆ ส่วนด้านหน้าสุดของแถวนั้นมีซุนฟู่เจิงอยู่ด้วยความจริงหญิงสาวแปลกใจตั้งแต่ที่ได้ยินรายชื่อของเขาเป็นหนึ่งในผู้ที่ผ่าน

การสอบเข้าสู่รอบการสอบหน้าพระที่นั่งแล้ว คนอย่างซุนฟูเฉิงไม่นับว่า
เลวร้าย ทว่าจะมีความสามารถมากมายเพียงนี้จริงหรือ วันนี้อยู่ด้านหลังของ
อีกฝ่ายไม่มีผู้ติดตาม ทั้งกลุ่มนั้นเกรงว่าคงมีเพียงเขาเท่านั้นที่ผ่านเข้ามา
จนถึงรอบนี้ได้

แต่คนที่หญิงสาวสนใจมากที่สุดกลับเป็นทหารในชุดเกราะดำ นาง
พยายามมองไปรอบๆ เพื่อดูว่าจะพบพี่ชายเก่าคนนั้นหรือไม่ ทว่าสุดท้าย
แล้วกลับไม่พบ ความผิดหวังบังเกิดขึ้นนวบหนึ่งแล้วก็หายไป อย่างไรก็ตามยัง
อยู่ในเมืองหลวงด้วยกัน นางไม่เชื่อหรือกว่าสุดท้ายแล้วจะไม่ได้พบกันอีก

หญิงสาวสุดลมหายใจแล้วขีดหน้าขึ้น นางพยายามจะเป็นซุนร่ว-
เหยียนที่สงบและสง่างามที่สุด แต่ถึงตอนนั้นจะต้องทำบางอย่างเสียก่อน
นางเดินเข้าไปหาขุนนางคนหนึ่งก่อนจะยื่นกระดาษให้อีกฝ่าย เมื่อรับมาอ่าน
แล้วสีหน้าอีกฝ่ายก็ค่อนข้างยุ่งยากใจเล็กน้อย

“ให้ท่านหมอตระจหรือยัง”

หญิงสาวในร่างน้องชายพยักหน้ารับแทนคำตอบนั้น อีกฝ่ายจึงหัน
ไปคุยกับคนที่ดูมีตำแหน่งสูงกว่า “ใต้เท้าขอรับ บัณฑิตแซ่ซุนไม่มีเสียง
ในวันนี้อรับ เขาเขียนบอกว่าจะเมื่อหลายวันก่อนตกน้ำมีไข้ พอกลับจาก
การสอบก็ไข้ขึ้นอีกครั้ง เจ็บคอจนไม่มีเสียง แต่ว่าไปหาท่านหมอแล้ว อีก
สองสามวันก็จะดีขึ้น”

เสียงนั้นไม่เบานัก ทำให้คนที่ยืนอยู่ด้านหน้าล้วนได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้น
ระหว่างนั้นซุนฟูเฉิงก็ยกมือขึ้น “ถ้าเจ็บป่วยเช่นนี้ เกรงว่าจะตอบคำถาม
ของฝ่าบาทไม่ได้ เช่นนั้นก็ตัดสิทธิ์เขาดีกว่าขอรับ”

แน่นอนว่ามีคนมากมายเห็นด้วย แม้พวกเขาจะไม่รู้อันดับคะแนน
ในการสอบครั้งนี้ ทว่าซุนร่วเหยียนก็เป็นผู้เข้าสอบที่ได้อันดับหนึ่งของ
มณฑล เช่นนั้นคงจะดีกว่าถ้าพวกเขาทำจัดคู่แข่งไปได้คนหนึ่ง ย่อมเป็น
เรื่องที่ดีมิใช่หรือ จึงไม่มีใครคัดค้านเรื่องที่ซุนฟูเฉิงเอ่ยออกมา

ทว่าซุนร่วหุคิดถึงเรื่องนี้เอาไว้ก่อนแล้ว นางจึงเขียนหนังสืออีก

ฉบับร่อเอาไว้ยื่นให้ผู้ดูแล ชายคนนั้นอ่านแล้วก็เห็นว่าสมควรจะทำตาม จึงกล่าวกับใต้เท้าอีกครั้ง “บัณฑิตซุนกล่าวได้ไม่ผิด แม้จะไม่อาจพูดได้ แต่ก็ยังเป็นเพียงอาการป่วยชั่วคราวเท่านั้น การสอหน้าพระที่นั่งยังเป็นการเขียนเพื่อตอบคำถาม ไม่ใช่การพูด หากจะมีการพูดคุยสอถามก็เป็นพระวินิจฉัยส่วนพระองค์ หากฮ่องเต้ไม่พอพระทัยก็เป็นเรื่องของบัณฑิตซุน พวกเราไม่ต้องตัดสินใจแทนพระองค์”

ซุนพู่เฉิงหงุดหงิดแต่กลับทำอะไรไม่ได้ เมื่อกล่าวแล้วว่าให้ฮ่องเต้ตัดสินพระทัยด้วยพระองค์เอง หากว่าเขายื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้อง ไม่เท่ากับว่าหาเรื่องให้ตนเองต้องลำบากหรือ

จุดอ่อนที่ยื่นอยู่ข้างกายของเขากลับกล่าวขึ้นมาเบาๆ “เจ้าขาดความมั่นใจในตนเองจนต้องรีบกำจัดคู่แข่งเลยหรือ” ลิ่นค่านั้นยังมีเสียงหัวเราะหยันในลำคอ

ซุนพู่เฉิงไม่อาจทำอะไรคนสกุลจู่ได้ แต่สายตาของเขามองซุนร้าวเหียนมีแต่จะเจ็บแค้นมากขึ้น

สถานที่สอสุดท้ายของพวกเขาคือบริเวณห้องพระโรงใหญ่ซึ่งสร้าง แรงกดดันอย่างมากให้แก่บัณฑิตทั้งหลาย ต้องไม่ลืมว่าจากนี้คนที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขามีใครอื่นนอกจากฮ่องเต้ ไม่เพียงมีตำแหน่งสูงส่งที่สุดเหนือกว่าผู้คนทั้งปวงแล้ว ยังเป็นบุรุษที่ขึ้นชื่อว่าได้กวาดล้างเชื้อพระวงศ์และขุนนางครึ่งราชสำนักในคราวเดียว แม้แต่ไท่เฮาที่ทรงอำนาจจากหนึ่งในสองสกุลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเมืองหลวงก็จะต้องถูกเนรเทศออกไปไกล

แม้จะกล่าวว่า เป็นเพราะคนเหล่านั้นฉวยโอกาสตอนฮ่องเต้ประชวร คิดการร้าย ทว่ามองดูแล้วแท้จริงหากมีฮ่องเต้ทรงเปิดโอกาส พวกเขาจะทำเรื่องนี้สำเร็จหรือ ในสายตาของซุนร้าวหู ฮ่องเต้พระองค์นี้ย่อมมิใช่ลูกปล้นนิ่ม ดังนั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ อย่างไม่รู้ก็ต้องใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่ง

ท้องพระโรงกว้างขวางนี้ยังมีขุนนางหลายคนที่ยังมีอำนาจที่ยังคงเหลืออยู่ในการณ์ บรรยาการเหล่านั้นทำให้ต่อให้บัณฑิตที่เข้าสอบจะอยู่ในสังคมแบบใดมาก่อน แต่แรงกดดันที่พวกเขาได้รับในสถานที่แห่งนี้มากกว่าที่เคยได้รับมาหลายเท่า แม้แต่คนที่หยิ่งผยองอยู่เสมออย่างขุนพู่เงินก็ไม่อาจเชิดคอขึ้นได้ เขาเป็นเพียงผู้ที่มีอิทธิพลในเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งเท่านั้น

สองมือของขุนร่ำหวูจับกันแน่น นางไม่ได้รับบาดเจ็บด้วยซ้ำว่าในกลุ่มขุนนางนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งในชุดขุนนางระดับสูงกำลังมองมาที่ตน ในใจคิดถึงแต่เพียงเรื่องการสอบที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น

เมื่อมาถึงแล้วพวกเขาถูกจัดให้นั่งประจำที่ เนื่องจากผู้ที่ผ่านเข้ารอบการสอบหน้าพระที่นั่งมีเพียงสามสิบคนเท่านั้น ที่นั่งของพวกเขาจึงถูกจัดให้อยู่ห่างกันพอสมควร เบื้องหน้ามีทั้งกระดาน พู่กัน รวมถึงยังมีชั้นที่คอยช่วยฝนหมึกอยู่ด้านข้าง แต่ก็เป็นการป้องกันเรื่องทุจริตที่ดีที่สุดทางหนึ่ง

หลังจากนั้นไม่นานชั้นที่ก็รายงานด้วยเสียงอันดัง

“ฮ้องเต้เสด็จ ฮ้องเฮาเสด็จ!”

บัณฑิตทั้งหลายลุกขึ้นยืนก้มหน้าลง พวกเขาได้ยินเสียงแซ่ซ้องของขุนนาง ได้เห็นชายชุดสีทองและชุดสีแดงเพลิงผ่านเบื้องหน้าไป ขุนร่ำหวูพยายามกลั่นความปรารถนาที่จะเงยหน้าขึ้นมอง จนกระทั่งฮ้องเต้ประทับแล้วรับสั่ง สุรเสียงนั้นเป็นเพียงชายหนุ่มคนหนึ่ง ทว่าแรงกดดันที่กระจายออกมาแม้ไม่ได้มองก็ยิ่งรับรู้ได้

“บัณฑิตทั้งหลายเงยหน้า”

สามสิบชีวิตค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมอง ขุนร่ำหวูตื่นตะลึงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าที่จริงแล้วเบื้องหน้าของนางไม่ใช่ชายหญิงที่มีลีลาหน้าดูดี แต่เป็นบุรุษรูปงามคนหนึ่ง ผิวของเขาขาวราวกับสตรี ดวงตานั้นเต็มไปด้วยอำนาจเพียงกวาดมองก็ทำให้ร่างกายของผู้ถูกมองสั่นสะท้าน ไหนจะสตรีข้างกายของเขาที่เป็นหญิงงามแบบบางผู้หนึ่ง ดวงหน้านั้นไม่อาจเรียกว่างดงามที่สุด

ทวารัศมีที่ฉายออกมาจากร่างนั้นกลับสะกดผู้คนให้หยุดนิ่ง

นี่คือสตรีต้นแบบที่ขุนร่ำหรือฝ่ฝั้นถึง นางได้ยินเรื่องเล่าเกี่ยวกับของเฮามากมาย เช่นว่าของเฮาคือสตรีที่ลุกขึ้นแสดงตนในฐานะผู้ว่าความที่ทำให้ฮ่องเต้ขับไล่และจัดการกบฏทั้งหลายได้ สตรีจึงมิใช่ผู้ที่ควรอยู่แต่ด้านหลังเท่านั้น จนถึงตอนนี้สถานพักพิงของเด็กและสตรีก็กระจายตัวตามเมืองขนาดใหญ่ต่างๆ เพื่อช่วยเหลือผู้คนมากมาย นางหวังว่าวันหนึ่งจะลุกขึ้นยืนและเป็นเช่นนั้นได้ เป็นสตรีที่บุรุษไม่อาจดูแคลน

“ทูลฝ่าบาท นี่คือนัดที่ผ่านการสอบใหญ่เข้ามาได้ทั้งหมดสามสิบคนพะยะค่ะ กระทบมือได้ถวายรายชื่อขึ้นไปแล้ว วันนี่จะเป็นการสอบรอบสุดท้ายหน้าพระที่นั่ง โปรดพิจารณาพะยะค่ะ” ขุนนางใหญ่ท่านหนึ่งกราบทูลรายงาน

ฮ่องเต้รับเอาหนังสือรายชื่อฉบับนั้นไปทอดพระเนตร แล้วส่งต่อให้สตรีข้างกาย เรื่องที่ว่าของเฮาเองก็เป็นสตรีที่มีอำนาจมากในวังหลวงนั้นคงไม่เกินจริง ทว่าใครกล้าพูดว่านางเป็นสตรีไม่ควรเกี่ยวข้องกับการเมืองอีกเล่า เหตุการณ์ใหญ่ในวังหลวงหลายต่อหลายครั้งล้วนมีนางร่วมอยู่ด้วย สตรีที่เคยกล่าวว่าจะใช้ดาบเขียดคนในวัด หรือกระทั่งทำให้ฎีกาปลดตนเอง ต้องถูกตีกลับพร้อมด้วยทรัพย์สินปลอบพระทัยมากมาย เกรงว่าพูดไปคำหนึ่งแล้วจะต้องสูญเสียมากกว่านั้น

เพียงการพยักหน้าเล็กน้อย แสดงว่าของเฮาได้เห็นรายชื่อทั้งหมดแล้ว เช่นนั้นฮ่องเต้ก็รับสั่ง

“เริ่มการสอบได้”

เบื้องหน้าของผู้เข้าสอบมีเพียงกระดาษเปล่าเท่านั้น ไม่มีข้อความอื่นใด ชั้นที่ทั้งหลายเริ่มต้นฝนหมึกในขณะที่ฮ่องเต้ผู้ประทับบนบัลลังก์จะตรัสคำถามด้วยพระองค์เอง ภายในห้องพระโรงจึงเงียบมาก แม้ว่ามีเข็มเล่มหนึ่งตกลงบนพื้นก็คงจะได้ยินเสียงดัง

“ในภาวะที่อดอยาก ทางกรมมีข้าวพอสำหรับแจกจ่ายให้คนหนึ่งร้อย คนกินได้หนึ่งเดือน ก่อนที่ผลผลิตครั้งต่อไปจะเก็บเกี่ยวมาแจกได้ ทว่า ในเมืองนั้นมีชายหนุ่มหกลิบคน มีสตรีสี่สิบคน คนชราอีกยี่สิบคน นอกจากนี้ ยังมีเด็กทารกและเด็กที่อายุไม่เกินสิบปีอีกสามสิบคน เช่นนี้จะทำอย่างไร เพื่อให้พวกเขามีชีวิตรอดได้จนกว่าความช่วยเหลือครั้งต่อไปจะมาถึง เงื่อนไข ก็คือภายในหมู่บ้านยังมีงานปลูกฝ้ายก่อนเก็บเกี่ยวที่พวกเขาต้องทำต่อไป อีก แม่น้ำรอบด้านแห้งขอด มีเพียงบ่อน้ำที่ขุดเอาไว้สำหรับปลูกฝ้ายเท่านั้น ที่ยังพอใช้ได้อย่างประหยัด”

ข้อสอบเช่นนี้เล่นกับความคิดของผู้เข้าสอบไม่น้อยทีเดียว สิ่งนี้ ดูเหมือนว่าจะไม่ได้สอดคล้องกับเรื่องที่ขุนร่วเขียนคาดหมายเอาไว้ ทว่า ก็ยังมีบางส่วนของข้อสอบคล้อยกันอยู่บ้าง เดิมทีคิดว่าฮ่องเต้จะสนพระทัย เรื่องความซื่อสัตย์ของขุนนาง ทว่าสิ่งที่พระองค์ต้องการกลับเป็นหนทาง ในการแก้ปัญหาอย่างมีเงื่อนไขมากกว่า

ขุนร่วเริ่มต้นด้วยการเขียนเกี่ยวกับจำนวนและเงื่อนไขของการ แจกข้าวครั้งนี้ พวกเขามีหมู่บ้านขนาดใหญ่ที่มีประชากรรวมกันหนึ่งร้อย ห้าสิบคน เป็นชายหกลิบ หญิงสี่สิบ คนแก่ยี่สิบ และเด็กสามสิบคน แต่ ว่าอาหารมีเพียงพอสำหรับหนึ่งร้อยคนในหนึ่งเดือนเท่านั้น นอกจากนี้หมู่บ้าน ก็ยังต้องทำหน้าที่ดูแลผลผลิตของพวกเขาเองด้วย ไม่มีแหล่งอาหารอื่น เพิ่มเติมที่จะได้รับ ไม่มีแม่น้ำ มีเพียงบ่อน้ำที่ขุดเอาไว้ แสดงว่าชาวบ้าน ไม่อาจหาอาหารจากแหล่งน้ำได้ การใช้น้ำทั้งหมดยังถูกจำกัดเอาไว้เพื่อ ผลผลิตอีกด้วย

หากประมาณว่าข้าวที่ทางการแจกนับกันเป็นจวน หากคนหนึ่งร้อยคน กินอาหารเพื่อการอยู่รอดเพียงวันละมื้อ ในสามสิบวันจะต้องมีข้าวทั้งหมด สามพันจวน ถ้าแจกจ่ายข้าวให้ทุกคนก็จะอยู่ได้เพียงยี่สิบวันเท่านั้น หรือ ถ้าจะให้พวกเขากินอาหารเพียงคนละครึ่งจวนในหนึ่งวัน สิ่งที่จะเกิดขึ้น ก็คือภาวะหิวโหยไร้เรี่ยวแรง คาดเดาจากคำถามนั้นว่าฮ่องเต้ตรัสว่ามีการ

แจกจ่ายอาหารเพียงแค่ว่าเท่านั้น ฝ่ายไม่ใช่พืชที่กินได้ พื้นที่ส่วนมากที่พึ่งพาพืชเพียงอย่างเดียวเพื่อให้ผลผลิตทำเงินให้จำนวนมาก เมื่อพื้นที่ทั้งหมดถูกนำไปปลูกฝ้าย พวกเขาคงไม่เหลือพื้นที่สำหรับการปลูกพืชอย่างอื่นหรือว่าเลี้ยงสัตว์

ในส่วนนี้ไม่ว่านางจะคิดอย่างไรก็ไม่อาจแบ่งอาหารให้พอดีกับคนและเวลาได้ นอกเสียจากว่าจะเพิ่มปริมาณอาหารให้มากขึ้น แต่การร้องขอความช่วยเหลือจากเมืองอื่นอาจเป็นเรื่องยาก เพราะถ้าขอความช่วยเหลือจากเมืองอื่นได้ตั้งแต่แรก คงจะไม่ต้องรอคอยยาวนานถึงหนึ่งเดือนก่อนที่ความช่วยเหลือครั้งต่อไปจะเดินทางมาถึง

หญิงสาวนั่งอยู่นานขณะที่คนอื่นเริ่มลงมือเขียนกันแล้ว ทว่าเพราะนางเคยใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัวที่ยากจนและเผชิญหน้ากับความยากลำบากมาก่อน จึงพอจะเข้าใจเงื่อนไขบางอย่างเกี่ยวกับชีวิตที่ยากจน เมื่อนึกย้อนไปถึงช่วงชีวิตในเวลานั้นแล้ว ในที่สุดซุนรุ่หรือที่ค้นพบบางอย่าง นางพบแขนเสื้อ ยกพู่กันขึ้นเริ่มจดตัวอักษรแรกลงไป แม้ว่าจะช้ากว่าคนอื่นมาก ทว่าก็เขียนด้วยความเร็วและท่วงท่าที่มั่นคง

เพราะว่าเขียนหนังสือกับน้องชาย แม้แต่การฝึกเขียนนางก็เริ่มฝึกฝนเขียนแบบลายมือของน้องชายตนเอง ดังนั้นสองพี่น้องสกุลซุนมีลายมือที่เรียกได้ว่าถอดแบบกันออกมา นางจึงไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครค้นพบว่าลายมือของตนกับน้องชายจะแตกต่างกัน

เสียงพู่กันลากผ่านกระดาษดังอยู่ภายในห้องโถงกว้างแห่งนั้น ไม่มีใครพูดอะไร และปล่อยให้เวลาค่อยๆ ผ่านไป ราวครึ่งชั่วโมงต่อมาก็มีการประกาศว่าหมดเวลาเขียน บัณฑิตหลายคนแสดงสีหน้าไม่ค่อยสู้ดีนัก ทว่าอีกหลายคนเชื่อมั่นในวิธีการของตน ซุนรุ่หรือเองก็อยู่ในอาการสงบ นางไม่รู้ว่าภายหน้าจะเป็นอย่างไร คำตอบที่ได้รับนั้นจะถูกต้องหรือไม่ ทว่าเรื่องนี้สุดฝีมือของนางแล้ว สำหรับนางแล้วเชื่อว่าคำตอบของนางกับน้องชายอาจจะไม่แตกต่างกันสัก สู้ทำแล้วเรื่องนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับการคิด

ของฮ่องเต้ อีกด้วย

กระดาศจากผู้เข้าสอบสามสิบคนถูกส่งขึ้นไปถวายฮ่องเต้และฮ่องเฮา พระองค์เพียงกวาดพระเนตรเพื่อมองอย่างคร่าวๆ ผ่านกระดาศที่ละแผ่น รวากับว่าพวกเขาได้ยินเสียงหัวใจของคนที่อยู่ด้านหลังที่กำลังรอคอย คำตอบจากอีกฝ่ายอยู่

กระดาศทุกแผ่นถูกเปลี่ยนมือภายในเวลาเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงที่ยาวนานนั้น ฮ่องเต้ก็อ่านคำตอบทั้งสามสิบแผ่นนั้นจนหมด ฮ่องเต้เลือกกระดาศคำตอบเอาไว้สี่ห้าชุด นั่นหมายความว่าจะเป็นผู้เข้าสอบที่เข้าตาพระองค์ เวลาแห่งการตัดสินชะตาก็มาถึง

“บัณฑิตจู่เค่อหาน เหตุใดเจ้าจึงวางแผนให้ชายหนุ่มจำนวนหนึ่งออกจากหมู่บ้านเพื่อไปขอแบ่งปันอาหารด้านนอก อย่าลืมนะพวกเขาจะต้องทำงานอยู่ไม่ใช่หรือ”

รับสั่งถามเช่นนั้นแล้วจู่เค่อหานก็ลุกขึ้นก้าวออกมาด้านหน้า เขาค้อมตัวลงเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบ “กระหม่อมจู่เค่อหานพะยะค่ะ”

ชายหนุ่มคนนั้นเริ่มต้นตอบเกี่ยวกับบทวิเคราะห์เรื่องหมู่บ้าน โดยพิจารณาว่าหมู่บ้านแห่งนี้ปลูกฝ้ายเป็นหลัก หมู่บ้านเช่นนี้มักจะปลูกพืชเพียงชนิดเดียวเต็มพื้นที่ หากจะมีการปลูกผักบ้างก็เป็นเพียงการปลูกในรั้วเรือนของตนเท่านั้น ไม่ได้มีแปลงผักขนาดใหญ่ รวมถึงไม่ได้เลี้ยงสัตว์จำนวนมากไว้เพื่อการบริโภค

ในมุมมองของจู่เค่อหาน ปัญหาของเรื่องนี้ไม่ใช่แค่เสบียงอาหาร แต่เป็นเรื่องของการใช้เงินเพื่อช่วยเหลือด้วย กล่าวคือเขาคิดว่าต้นตอของเรื่องในหลักบริหารก็คือ ทางการเงินไม่มากพอสำหรับการจัดซื้อเสบียง ถ้าเช่นนั้นแล้วก็ให้ชาวบ้านแก้ไขด้วยการใช้ฝ้ายแลกกับเสบียงอาหารกับเมืองใกล้เคียง ฝ้ายจะมีราคาสูงในหน้าหนาว เมื่ออื่นอาจจำเป็นต้องใช้ฝ้ายจำนวนมากเช่นกัน นอกจากนี้การปลูกฝ้ายยังใช้น้ำจำนวนมาก แม้ว่าแม่น้ำ

จะแห้งไปแล้วก็คาดเดาได้ว่าหากเดินย้อนขึ้นไปตามต้นน้ำจะพบเมืองที่ยังมีน้ำอุดมสมบูรณ์อยู่ได้

โดยปกติแล้วการทำงานการเกษตรในหมู่บ้านนั้นจะมีทั้งชายและหญิงเป็นคนทำร่วมกัน บางครั้งภาระหนักจะตกเป็นของสตรีเพราะพวกบุรุษจะทำงานในเมือง พวกเขาจะแบ่งอาหารส่วนใหญ่ไว้ให้คนในหมู่บ้านได้ก่อนจะส่งบุรุษบางส่วนออกไปเพื่อตามหาเสบียงกลับมาโดยใช้ฝ้ายเป็นของแลกเปลี่ยน เช่นนี้จะแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากทางการ

ฮ่องเต้พ่ยกษัตริย์พักรบพระทัยอยู่บ้าง แต่ไม่ได้แสดงออกมากเกินไป จูเค่อหานนับว่าเป็นผู้มีความสามารถโดดเด่นคนหนึ่ง หลังจากนั้นยังมีบัณฑิตที่ถูกเรียกตัวขึ้นมาสอบถาม วิธีการแก้ปัญหาของพวกเขาแตกต่างกันออกไป บางคนกล่าวถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาในอนาคต เรื่องการทำพื้นที่ปลูกพืชที่ทดแทนอาหารได้ในอนาคต แนวคิดอย่างการแลกเปลี่ยนอาหารเช่นจูเค่อหานก็มีอยู่บ้าง ทั้งมีบางส่วนที่เสนอให้มีการลดภาษีเพื่อแลกกับการบริจาคอาหาร เช่นนี้แล้วจะได้รับอาหารและช่วยเหลือราษฎรโดยไม่ต้องรบกวนเงินในท้องพระคลัง

จนกระทั่งถึงแผ่นดินสุดท้าย ตอนนั้นขุนฟูเจิงก็ยังไม่ถูกเรียกชื่อ เขาคิดว่าอย่างไรตนก็คงเป็นรายชื่อสุดท้าย ทว่าฮ่องเต้กลับรับสั่งเรียกคนอื่นแทน

“ขุนรั่วเหียน แม้ว่าเจ้าจะเขียนวิธีการโดยละเอียดแล้ว แต่เจ้าช่วยอธิบายอีกรอบได้หรือไม่ว่าเจ้าค้นพบเรื่องนี้ได้อย่างไร”

รับสั่งนั้นทำให้ท้องพระโรงเงียบ ช่วงเวลานั้นเสนาบดีกรมพิธีการผู้ดูแลการสอบครั้งนี้ก็กล่าวรายงาน “ทูลฝ่าบาท บัณฑิตขุนตงน้ำเย็นจัดเมื่อหลายวันก่อน สองสามวันมานี้ใช้ขึ้นทำให้ไม่มีเสียงพูด ไม่อาจทูลตอบได้พะยะค่ะ จะขอเขียนคำตอบแทนได้หรือไม่พะยะค่ะ”

เมื่อได้รับรายงานแล้วฮ่องเต้ก็ได้แต่แปลกพระทัย มองดูแล้วบัณฑิตคนนั้นก็อ่อนแอไร้เรี่ยวแรงจริงๆ แม้เทียบกับพระองค์ที่ดูเสมือนคนหนุ่ม

เจ้าสำอางแล้ว ก็ไม่น่าแปลกใจว่าเหตุใดแค่ตกน้ำอาการของเขาถึงเรื่องมาจนตอนนี้ สวีหยางซุนไม่ได้จิตใจเรื่องนั้น สิ่งที่เขาต้องการก็คือสมองของคน ไม่ได้คิดว่าเรื่องนี้เป็นภาระหมิ่นเกียรติแต่ประการใด

“เช่นนั้นเจ้าก็เขียนบอกข้าว่าเจ้าเอาแนวคิดที่จะให้คนปลูกต้นอ่อนของดอกทานตะวันเพื่อกินได้อย่างไร”

คำถามนี้ไม่เพียงทำให้ซุนนางแปลกใจเท่านั้น แต่ว่าคนที่เข้าสอบเองก็แปลกใจอย่างยิ่งเช่นเดียวกัน ซุนร่วเหยียนผู้นั้นก้มลงถวายความเคารพ ก่อนจะเดินกลับไปเขียนคำตอบของตน การเขียนไม่เร็วหรือช้าเกินไป ปลายมือเป็นระเบียบเรียบร้อย

หลังจากรอครู่หนึ่งเขาก็ยกมือขึ้นมอบกระดาษคำตอบให้แก่คนที่ข้างกายนำไปให้ใต้เท้าผู้ควบคุมการสอบ

ฮ่องเต้โบกพระหัตถ์ “เจ้าอ่านให้ฟัง”

“ซุนร่วเหยียนกล่าวว่า เดิมที่บ้านเกิดของเขายู่ทางตอนเหนือในอำเภอเป่ย์ ทางตอนเหนือนั้นมีการปลูกทานตะวันกันอยู่บ้าง เอาไว้สำหรับเก็บเมล็ดตากแห้งเพื่อขายเป็นของกินเล่น ในหมู่บ้านที่เขาอาศัยมีการปลูกทานตะวันด้วย ทั้งนี้ทานตะวันเป็นพืชที่เติบโตเร็ว มีการเพาะเมล็ดในกระบอกขนาดเล็กจนโตได้ระยะถึงนำไปลงแปลงปลูกเพื่อป้องกันการกัดกินของวัวและสัตว์เล็กๆ ในหมู่บ้าน” เมื่ออ่านถึงตรงนี้ได้เท้าผู้อ่านก็หยุดไปชั่วคราว เขาเงยหน้ามองซุนร่วเหยียนก่อนจะหันกลับมาอ่านอีกครั้ง

“ในช่วงหนึ่งครอบครัวยากลำบาก ไม่มีอาหารเพียงพอสำหรับเลี้ยงดูทุกคน ซุนร่วเหยียนและพี่สาวแอบเอาต้นอ่อนที่ปลูกเอาไว้มากิน ก่อนจะพบว่าต้นอ่อนของทานตะวันนั้นมีรสชาติดี แม้กินในปริมาณที่น้อยก็ทำให้มีเรี่ยวแรงไปตลอดทั้งวัน ระยะการปลูกเพื่อกินนั้นสั้นมาก ปลูกเพียงเจ็ดวันก็กินได้ จึงเหมาะสมกับการช่วยเหลือหมู่บ้านที่ประสบปัญหาเรื่องอาหาร

“นอกจากนี้เมล็ดทานตะวันยังมีราคาถูก เติบโตเร็วเก็บผลผลิตในฤดูร้อน ใช้เงินในจำนวนไม่มากเพื่อแลกได้ หรือจะใช้ฝ้ายเป็นข้อแลกเปลี่ยน

ก็ได้เพราะเมื่ออากาศทางเหนือหนาว ฝ้ายก็เป็นสิ่งที่ต้องการอย่างมาก ต้นอ่อนทานตะวันทำอาหารได้หลากหลายทั้งกินดิบหรือจะปรุงสุก ด้วยปริมาณข้าวที่มีจำกัดอาจใช้ต้นอ่อนทดแทนข้าวได้ครึ่งหนึ่ง

“เช่นนี้เมื่อแบ่งข้าวออกครึ่งหนึ่งจากปกติ จะทำให้ในหมู่บ้านมีอาหารกินสำหรับหนึ่งร้อยห้าสิบชีวิตได้ยาวนานถึงสี่สิบวัน โดยใช้ข้าวส่วนของสิบวันที่เกินมาทดแทนในช่วงการปลูกก่อนที่จะเริ่มได้ผลผลิตต้นอ่อนครั้งแรก ที่สำคัญคือต้นอ่อนใช้น้ำไม่มาก ปลูกในกระบะดินหรือพื้นที่แคบมีแสงแดดรำไร แก้ปัญหาเรื่องพื้นที่ในการปลูกได้ หากใช้แนวคิดนี้ การปลูกถั่วงอกก็ใช้หลักการเดียวกันพะยะค่ะ ระยะเวลาสั้น ไม่ต้องใช้พื้นที่เพียงแต่ในช่วงฤดูร้อนราคาของธัญพืชอื่นอาจมีราคาแพง ขณะที่เมล็ดทานตะวันเข้าสู่ช่วงเก็บเกี่ยวและใช้เงินน้อยกว่า”

ฮ่องเต้พอพระทัยกับคำตอบครั้งนี้อย่างมาก เขาไม่เคยได้ยินเรื่องต้นอ่อนนี้มาก่อน ไม่เคยรู้ว่ามันกินได้ ปกติคนมักจะนึกถึงเมล็ดทานตะวันที่เขาไว้กินเล่นเท่านั้น วิธีการของหลายคนแก้ปัญหาได้ แต่เขาต้องการสิ่งที่แน่นอนและทำได้ในทันที ตอนนี้นำสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว เมื่อเข้าสู่ฤดูร้อนบางพื้นที่จะเผชิญกับความร้อนอันยาวนานและนำไปสู่ภัยแล้ง นี่จะเป็นสิ่งที่ถูกนำไปใช้ในระยะเวลาอันใกล้นี้ คำตอบของซุนร่วเหียนจึงเป็นสิ่งที่ทำได้จริงมากที่สุด

“ปล่อยผู้เข้าสอบกลับไปได้ อีกสามวันจะประกาศผลการสอบอีกครั้ง”

เมื่อได้ยินรับสั่งนั้นซุนร่วเหียนก็ระบายนมหายใจยาว และหวังว่าทุกอย่างจะผ่านไปได้นางเชื่อว่าวันนี้ตนได้กระทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว ทั้งยังระมัดระวังอย่างยิ่ง หมิงสาวก้มหน้าเดินย้อนกลับไปทางเดิมเพื่อออกจากห้องพระโรง ช่วงขณะนั้นคล้ายว่านางเห็นใครบางคนจากทางตา คู่คนเคยคล้ายเป็นคนรู้จัก เพียงแต่พริบตาเดียวเมื่อเงยหน้าขึ้น อีกฝ่ายก็หายไปแล้ว เห็นแต่เพียงแผ่นหลังสูงใหญ่ของขุนนางคนหนึ่งที่กำลังเดินเข้าไปหาฮ่องเต้

เท่านั้น ได้ยินเสียงรับสั่งแว่วคล้ายจะเรียกคนผู้นั้น

“แม่ทัพเกา ตามเข้าไปที่ห้องหนังสือด้วยก็แล้วกัน”

เมื่อได้ยินชื่อแม่ทัพเกา ในหัวของนางก็คิดถึงพี่ชายเกาผู้นั้น คิดไม่ถึงเลยว่าคนสกุลเกาจะมีแต่พวกตัวสูงใหญ่เช่นนี้ ทั้งไม่รู้ว่เมื่อใดจะได้พบกันอีก

คนที่เดินออกไปไม่รู้ว่เจ้าของแผ่นหลังนั้นหันกลับไปมองเช่นเดียวกัน เขาหยุดอยู่ครู่หนึ่งเพื่่อมองคนที่หายไปจากสายตางนกระทั่งได้ยินเสียงน้องสาวเอ่ยถาม

“ท่านรู้จักเขาหรือ บัณฑิตแซ่ซุนคนนั้นน่ะ”